

Goran Mars

SPOJENI SNOVI

Goran Mars, nadrealista iz Beograda,
živi i radi u Vankuveru, Kanada.

Objavio je dve zbirke pesama pre ove.

SNOVI JEDNOG DIVLJAKA, 1992. i

NEDOVRŠENI SNOVI, 2014.

Napravio je i veliki broj kolaža i
ready-made objekata.

goranmars.ca

Hiljade scenarija za život u bekstvu

Dok kiše sumnjivih zlatnih žileta

Buše naše kišobrane od paučine

I zarđale udice bez živih mamaca

Pecaju naše drhtave vilice

Svet se raspada u hiljade mirisa

Trotoar vremena se mrvli u pesak

U peščanu plažu ko zna gde i zašto

I za dužinu bestidnog poljupca

Koliko je dovoljno da jato ptica izrezbari tužno

nebo svojim kricima

Ti bacaš moje okove u knjigu zaborava

Goran Mars

SPOJENI SNOVI

Mars, 2024.

Napisao Goran Mars, Vancouver, 2015–2024.
Pripremio Aleksa Golijanin, Beograd, 2024.

BESPLATNO
FREE OF CHARGE

goranmars.ca

Kraj sveta	13
Prelivanje	16
Grad	18
Zaborav	20
Drvo	22
San u snu	24
On	25
Slepi slikar	27
Dok ti rasipam reči	28
Sledećih deset minuta	31
Fantom	32
Gola	34
Dok se diraš	36
Jutro	38
Bunar	39
Voda	41
Čekaj	42
Zamišljam te	44
Belina	46
Ne znam	48
Svaki dan	50
Žene	52
Dosada	54
Zlo	56
Tama	58
Ukleti	59
Ako	61
Alkohol	62

SPOJENI SNOVI

Usamljena lavina	63
Ljubav	64
Zrnca	66
Sve	67
Begir emote asmija	69
Mali svetovi	71
Pozorišni šaptači	72
Ženski gradovi	73
Nestvarno	76
Moda	78
Ludilo	81
Pet minuta tišine	82
Trube	83
Nekada	84
Postelja	86
Praznina dana	88
Zemljani pod	90
Zemlja dobrih ljudi	91
Nemoguća istina	92
Suza	93
Reči	95
Rat	96
Kraj	98
Ako ostaneš	99
Blues	101
Prestao sam	102
Ptice	104
S tobom	105
Popušiću ovu planinu	106
Voditi ljubav	108
Šuma	109
Vrhunac dana	111
Praznina	112
Devojka	113

SADRŽAJ

Kiša	115
O žensko telo	117
Jednom	119
Priča sa tvoje kože	120
Istina	122
Dekadencija	124
Vodopadi	125
Životi	126
Roboti	127
Uvek	128
Vrata	130
Novi Lisabon	132
Ce n'est pas la vie	134
Pijano cveće	135
Maska života	137
Divne vesti	139
Izmišljeni grad	140
Ista noć	143
Prazne strane	144
Smrt jednog kicoša	145

PARISKI SNOVI

Oda Andreu Bretonu	153
Pariz	159
Napušteno	161
Prokleti	163
Jadnost*	166
Magija	168
Grad	169
Zvezde	171
Gde sam te sreo	172
Iluzije	173
Neki drugi život	174
Dani	175

SPOJENI SNOVI

Nevidljivo	178
Lebdenje	181
Leto	183
Park Bit-Šomon	186
Zatvor	187
Prošlost	189

Veliko hvala

Maji, Lauri i Pepsi
Koje su učinile moj život vrednim življenja
Mojoj braći
Zozonu i Aleksi
Bez čije snage i podrške ne bih bio ja
Lidiji, Tamari, Jasni i Siniši za večna
prijateljstva
Malom ali snažnom Vankuverskom kružoku
(ProBrzMars)
I opet
Ljubavi koja me je zauvek spasila
Vladislavi Mars, mojoj Pepsi
Imam vas sve u snovima

SPOJENI SNOVI

Kraj sveta

Bez vesti
Svesti
Na polici zaglavljen pehar morske pene
Iz istoimene serije ubistava iz nehata
Ustvari sam hteo da ti napišem pismo
Mastilom pobunjenika i perom pozlaćenih ptica
Što lete unatraške na tvoj rođendan stolice
I zatvaraju školjke mislima
Dva puta jedan presavijeni barjak od papira
Umrlica večeri na putanji komete
Obeležene iglama za došivanje reči na putokaze
Kraj sveta sto kilometara udesno
I ja sam ustao da te dotaknem
Da ti doviknem šifru za bele dane
Za vagon restorane
Za kišobrane
Odvajkada izmišljane na planeti bez vode
Bez reči za istinu
Život curi iz helijumskih balona
Da te ne vidim ne bih se setio
Brojevi se mešaju u činiji za poljupce
Zvezde prskalice padaju unazad
Još jedan korak i niko nas neće naći
U pozajmljenom vremenu putujućih pozorišta
Iza zavese gde neko plače
Donje rublje klovnova na toplom vetru
Igra istine bez reči
Ljudi trče preko polja svojih misli
Podivljali točkovi zore

I raspevani upaljači prošlosti
Šta god da je iza te magle
Iza belog vakuma pretpostavki
Izmišljali smo zimu da bi više voleli plaže
Praistorijski besčujni kardiogrami
Za novu vrstu talasa
I fotografije bez ivica
Svet se završava u trenutku kada horizontalna
kiša obriše otiske sa prozora kuće u kojoj
poslednji mravojedi pišu oprostajna pisma
svojim unucima na jeziku praznika i postave
za odela u krojačnici besmisla u fantomskim
ogledalima izbezumljena stvarnost piša po
sazveždima i ne stiže da se napije svemirske
prašine za svoje dobro za dobro svih točkova
koji se vrte unazad ako se gleda odavde gde
ja stojim zakopan do pupka u pesak sasvim
male pustinje

Ali ni to nije kraj
Život se nastavlja na repovima ptica
Na blistavim granama probuđenog drveća
Kao da je jesen ispod belih jastuka kišobrana
Na dlanu napuštenih puteva ka izobilju noći
Neko će doći na krilu praskozorja
I doneće nam sve oči dijamanata
Da razbiju tišinu koja ti je okovala zglobove
Vruće kao poljubac leptira i pisaće mašine
Nežne kao početak vetra subotom
Tihe kao laku noć
Ne mogu više
Predugo vodimo ljubav na ovim providnim
čaršavima

Krv seme i vodene priče
Nisam te zbog toga zvao

Nego sećaš li se klupe ispod koje sam ti dirao
kolena

Šestarom si tu urezala srce svemira
I otišla na roľšuama poricanja
Daleko od kraja sveta o kome smo maštali
Nosila si ime cveta koji spava i tektonsku ploču
izgubljenog kontinenta
Robinjo moja ponosna
Sa slobodom pod noktima
Sa bisernim suzama nesvesti
Svrši kaŹeš ponoći
Ako udahnemo duboko
MoŹda uspemo da na novom talasu
Dosegnemo postelju pućine

Prelivanje

O kako si
Svojim šećernim prstom prošla kroz moje snove
I kao čaša sunčevog soka
Prelila se preko mojih očiju
Drhtava kao papir dnevnika
Pun šifri za pretragu stvarnosti
U neprestanoj igri bez pobednika
Ti si kao plaža sa belim peskom
Koji more preklapa kao luksuzno rublje
Prošiveno tajnama tvog pola
Što gubi svako značenje
Kada se spojiš sa vetrom kišom
Sa delovima izmaknutih sazvežđa
Iz kojih cure zvezde tvojih očiju
Negde na severu ispod polarne svetlosti
Koju ne vidim
Koju ne čujem
Dani su biseri ogrlice koju potajno nosiš
Čekajući proročanstva za brižnu planetu
Instiktom vučice iz netaknutih bajki
Našla si me pod ogledalom
Poluslepog od dimova spaljenog sveta
Bio sam mlađi od drveta i stariji od lampe
Kliker koji luta po podu broda koji se valja
Koji se ljulja uz ritam erotskih priča Afrike
(u ovom položaju možeš da čuješ moje misli)
Zemlje opkoljene hrskavim snovima
Džungle neprohodne poezije

Olovnim očima traženo zlato tvoje kose
I njime preliveno nekoliko uzastopnih života
Načuljenih ušiju
Vesla te slobode

Grad

Video sam grad
U posudi od ćilibara
U grudvi snega
Na crvenom licu planete
Video sam grad
Isečen u komade stakla
U sapunici snova
Bez kompasa
Bez kompromisa
Njegov ogromni stomak
Pokriva zalaske sunca
Dok njegovi nezgrapni prsti od svetla
Grebu po uglovima noći
Ne daju mi da prođem
Ni vazduhu da treperi
Grad se razliva po obalama
Po lukama
Po pazusima planina
U dosluhu sa pustinjama
Prkosi morima
Uzvrća vetrovima
I umire u samoći
Sa svojim prašnjavim policama
I papirnim šumama
S čarobnim prozorima
I napuštenim kuhinjama
Grad se razliva
Po vodenim stepenicama
Lažnim muzejima

I zatvorenim trgovima
U svojim luksuznim logorima
Služi kvalitetne opijumske snove
I šalje iseckane poruke
Na užarene ulice
Prepune ljudi
Kojima je dosta istorije

Zaborav

Svako jutro te zaboravim
Pa onda provedem dan
Preturajući po fiokama
U kojima je samo smola
U kojima je samo prašina
I kao da prolazim
Kroz nepoznate kuće
Presvlačim dan u raznobojne stvarnosti
Sa lancem na nogama
Težim od ubistva
Daleko od smrti

Pojaviš se ponekad
U uglu ogledala
Obučena ili ne
Sa ključem na dlanu
Mamiš me tamo
Gde me poznaješ
Iza jastuka i rešetaka
Iza sećanja i ludila
U zemlji mahnitih konja
I živih fatamorgana
Gde me crtaš karminom
I napajaš radosnom kišom
Učiš me da budem tvoj

Samo ponekad
Dok tražim šifre za povratak u snove
I golim rukama iskopavam te vesele kosti
Dok smišljam naše neme dijaloge

I otvorenih očiju
Vrtim kratki film unazad
Ponekad pomislim
Kako pesak prolazi
Kroz raširene prste
I da bi možda bilo bolje
Da zatvorim oči
I legnem u
Preko vozova reka i satova
Raširenu ležaljku zaborava

Drvo

Drvo

Mi je pričalo

O parenjima jelena

I o agresivnoj travi

Pod nogama ptica

Koje nisu prestajale da se pretvaraju

U cveće i oblake

U boje i oblike

Drvo mi je pričalo

O izgubljenim koracima

Šetača bez imena

Šaptača bez glasa

O ubistvima iz nehata

I majkama iz potrebe

O uzaludnim molitvana

Bez povratka

Drvo mi je pričalo

A ja sam te gledao

I mislio sam

Kako su grube ove kolenke misli

Jer ne može sve tako

Bez posledica

Da se zaboravi

I ostavi

Besmislu vremena

Bez osude

I sa malo tuge

Jer su sve naše istine

Samo pogled daleko

Da sam drvo
Ja bih ti pričao
O korenima boje tvojih očiju
O krošnjama besanih leptira
I iznenadnom stablu tvoje požude

San u snu

Na platnu
Tvoje su boje nestašne
Odzvanjaju u krugovima
Na površini vode i vremena
U igri piljaka i prašine
Na vlažnim usnama šume
Gde sam tražio tvoj san
Da ga tužno sanjam
Bez dodira
Bez reči
U zaboravljenom kvadratu
Van čijih ivica su mrak i sloboda
Pravim se da gledam
A u stvari spavam sa tobom u mislima
I platno tvoje kože se razdvaja
Cepa se da me pusti unutra
Prvi put
Bez sećanja
Hodamo kao uzajamne senke
I golicamo se stopalima
Kroz strane pejzaže
I puteve nedovršene potezom tvoje četkice

Bila si umorna te noći
Kada sam spavao za tebe

On

On je rasuo otrovna ulja po ulicama
Pa su psi i automobili to razmazali po licima
svojih vlasnika

Nepismeni bog iz uzdaha ljubavnika
Iz izmisljenih prica o vecnosti
Bez zvuka melje kosti srebrnih ptica
I nema ime za svoje duboke dzepove
Sreo sam ga jednog lepog popodneva
Sa skoljkama na licu vukao je poglede
Bez imena zatvarao je prozore
Pred poplavama i malim nesrećama
Igrajući piljke sa glavama dečaka
Njihovim dugačkim rukama bez prstenja
I uljanim lampama u grudima
Pravio se da nije tu
Na moždanim vijugama srebrnih hobotnica
Izvučena linija od meseca do izgubljenog prozora
Gde slepi putnici doručkuju laži
Sklapane od strane uglačanih mašina u kojima
on putuje

Bezbrizno
Kao da lebdi ili da ne zna jezik ukusnih
domorodaca
Čije priče teku niz ruku planine
Niz grudi žena koje pevaju
A onda
Svojom pijanom rukom
On skuplja suze uplašene dece
Čije majke ne poznaje

Čije ga zvezde zbunjuju
Svojim nadrealnim konstalacijama
I morzeovim signalima
Uhvaćenim u šoljici kafe
I dva po ponoći kad začarane šume recituju
poeziju

Unatraške kako ih je mesec učio
Mora trudna od pustolovina
Probudene pustinje na dlanovima prosjaka
Zaglavljjen u glavama vernika
On menja oči za sveće
Istinu za lovačke priče
Život za smrt
Kovertira slobodu za neki novi svet
Bez nosoroga dani će biti kraći
Ulice krvare pomračinu
Zmije reka grizu umorne okejane
On zapisuje imena u kolonama
I zamišlja da još čuje muziku
Perverzних mantija
I tamnih vitraža
Tamjan za svačije oči i voda za svaki greh
Iz usta mu još uvek smrdi na barut
Dok u svojim crnim sandalama
Gazi snove zaljubljenika u čudesa
Pokušava da ispravi skršene drumove kojima
je došao

Ali ništa
Tek prašina za oči umornih od nade

Slepi slikar

Dao sam joj sve boje sveta
Da me odvede u zaključane šume i začarana mora
Da me pusti niz ledene vodopade i vijugave
stepenice
Da me nauči da ćutim u galami vremena
Na svetlećim putevima za povratak u dosadu
Tamo gde su nekad ljudi čiode
Smirivali živce besnim vetrovima
Dao sam joj boje da se njima umiva
Hladnom kišom zaboravljenog popodneva
Svaka kap je reč misao san
Koje ona skuplja sa platna četkicom svojih
trepavica
I daje mi priče bez imena jer tako se čuva tajna
U malim kesma za duvan koji miriše na tugu
Hoće da me nacрта da može da me vidi
Kroz svoje naočare od oblaka
Kroz ogledala
Da bi mi rekla da ličim na nju
Samo sam malo...

Dok ti rasipam reči

po ustima i licu
u orgazmu ogledala koja se smeju
istiskaš tubu mojih uspomena
snova okačenih na dugačkoj žici za veš
pod suncem okrunjenih kukuruza
za koje sam se setio šta im je namera
kasno do duše već je pola veka
ide se na kolektivno spavanje
na umiranje sporo i uzaludno
hvatam se za tvoje dlačice bez stida
u sve ređem vazduhu koji miriše
miriše na trave snošajeve i prolaznost
prekrivena vatra zaborava
ove će knjige čitati samo nemi
ovu će poeziju pisati samo žene
i njihova jezička poznanstva
na uzletištu snova bez početka
razbijaju mi šećerne grudi
oblepljuju me poljupcima
izbegli u ljubav
vodili smo je u parkovima
na žurkama bez očiju
nosili su nas na rukama
dok smo svršavali bukete
i topili uspomene po sladoledu
koji ti se sliva niz lice
zajedno sa suzama od višnje
pobedila si me u treptanju
moje su oči odavno zatvorene
i vidim tvoje sise kako trepere

kao topao vazduh iznad asfalta kreveta
tri sekunde očaja za tvoje bradavice
za san duži od života koji beži
beznačajno vreme
i daljine na kojima se tucamo
kao uspavana deca
(skini mi se gola
ako nećeš gola
skini se do pola
ako nećeš ni do pola
skini da ti vidim picu
da uguram kobasicu)
i tvoje ruke iza leđa
vezane željom da ostaneš
godine ubrizgane u očni živac
utrnulo sećanje na buku
i mir tvog tajanstvenog dvorišta
prepunog izdajničkog lišća
jednoruka starica čuti tvoje ime
i začarava zid koji nas deli
gotovo detinjstvo
iskipelo mleko dana
curi opasna nevinost
opekotine čivota
kako sam dospeo ovde
u ovo blato ponavljanja vradžbina
hranim svoju zmiju čekanja
bakarnim mišem zaborava
voda je poslednja ružna reč
u životu naše ljubavne pustinje
ječi vrišti udaraj grizi
kože nam se sreću u modricama
na praznim ulicama plažama
u liftovima bez zidova

sve je spojeno u šareni krpež sudbine
i ne moram ja večeras
poneću malo tvoje sreće
za napitak večitosti

Sledećih deset minuta

Skinula je svoje belo rublje
Kao što vetar skida oblake sa mirnog neba
Nevidljiva ruka dah sa prozora
Jesen lišće sa stoičkog drveća
Pokretima ptice trenutak pre sletanja na krhku granu
Uzdahom ronioca koji kreće u svoje biserne dubine
Tišinom ljubavnika iz prošlosti

Legla je na krevet od vlažne mahovine
Kao napušteno pero na dlan dana
Magla na uspavani grad
Kiša na napištenu proslavu
Gotovo bestelesna u naručju želje
Prozirna u svojoj bestidnosti
Žedna vreline beskrajnih noći

Raširila je kolena gotovo neprimetno
Kao što se otvara retka flaša vina
Šerpa sa nekim jelom iz istorije
Tajna vrata zametnute galerije
Usijana od vatri vulkana
Prepuštena dodirima titravog vazduha
Izgubljena u praznini besmisla

Sledećih deset neopisivih minuta
Izdvojenih iz vremena u svom mehuru sapunice
Ona je vladala svim zemljama sveta
Skupila je sve svezde u svoje suvo grlo
I bila nestvarna sama u mojim mislima
I da sam bio tu
Ne bih vam ništa rekao

Fantom

Kao da si tu
Boliš uvek ispočetka
Zaronjena u pejzaž mog unutrašnjeg mora
Strujiš kroz čiste ulice
Tečna kao užarena plazma
Puštena niz moja kristalna leđa
Čak i pričaš
Na jeziku nestalih svetova
Poezijom večitih putnika
Od kojih neke i poznajem
Još iz usamljenih klupa
Sa praznih šetališta
Nedovršenih cigareta
Kada si pravila krugove od dima
Da sakriješ svoje misli
Žabe briga sa tvojih usana
I ko god da te je ljubio
Ti nisi čekala da se film završi
Odlazila si kao dah sa prozora
I odnosila nacrtano srce sa sobom
Neprestajući da bridiš
U svim prazninama moga bića
U svim džepovima nepoznatog grada
Bilo gde u svetu
Gde nas ne poznaju
Ali te vide na mom obrazu
Kao drhtaj mišića
Ili nehotičan pokret ruke

Ponekad samo uspem
Da ti stavim ruku na rame
Delimično slep

Gola

Tvoja koža kao udobna večernja haljina
U oluji pogleda žednih zveri beskrajnog puberteta
Haljina koju nosiš kao što šuma nosi vetar
Ili vazduh reč
Kupaš je u suncu
Maziš je kišom
Bezбриžna
Slepa za njihove snove
Krojačke poduhvate
Kada te oblače samo da bi te skidali pogledima
Kao neka igra knjiga
Ili celuloidnih kaprica
Ti lebdiš iznad dodira
Van hladnih kutija i lutki od porcelana
U kolima si odrasla
Sanjajući o svojim oblinama
Voleći se
Gledaš negde iza straha
Koji ti je obećan u skriptama
Na misama
I u noćnim klubovima
I puštaš ih da te traže
U bermudskim trouglovima
Na očišćenim bregovima
Na vrhovima mlečnih planina
Usamljeno ponosna
Bez mrlja od mastila
Na toj haljini od iglica
Haljini od suza

Skrivena i sugurna
Zauvek
Od nepristojnog sveta

Dok se diraš

Mirisao sam ti bradavice
kao crno cveće
u kiši kletvi
skupljao sam rosu dana
sa tvojih usana
čiji čvor ti neda da spavaš
oblikovao sam ti telo zubima
zaustavljen i go
u rimi pogleda

I izlazak je bio preran
i preteran u igri leptira
tvoje smeđe voštane sanke
puštale su zoru da klizi u stvarnost
emotivna bomba je pevala
po stomaku od uspomena
po paperju lisice
ukradene iz vriskova noći

Izašao sam kroz zidove
karamela senki bez šećera
sa lebdećim jajima rastanka
invalidski ples na žici
kao uspomena
sa metkom u grlu
koračao sam notama
koračao sam besmislom
i tvoj miris na ožiljcima
nosio sam u pobedu jave

Misli na mene
dok se dodiruješ
na mapi sveta koja nas je rastavila
papirnom belinom ništavila
pozajmi moje ime sa svojih usana
i pusti da se sliva ta reka
niz zaborav
niz jestive crkve
jecaji avanzuju u krike
krici u suludi pisak voza
vrisak cevi koje pucaju
i ostavljaju te na pruzi
bez svesti i imena
RZ449N
spavaš iz života

Jutro

Često se probudim uspravan
I dotaknem plafon svoje okrugle sobe
Tankim žicama marionete
Spreman da još jedan običan dan
Pretvorim u ljubavno pismo
U čijem post skriptumu
Anagram tvog imena
Igra igru trakalice
Otvorenih usta

Bunar

Bacali su
Neumorno
Dečije snove nacrtane na providnom papiru
Nameštaj iz nedostupnih zamkova
Narešive matematičke probleme ljubavnika
Ugašene ulične lampe
Sa tugom u njihovim uljanim srcima
Ostatke pozorišnih večera
I zvuke uspavanog orkestra
Parkove natopljene poslednjom kišom
Torbe bez tajni
Šešire bez misli

Bacali su u taj bunar
Knjige bez istine
I pesme bez tišine
I grobove bez imena
Krevete bez ljubavnika
I prozore bez pogleda
I vreme su bacali dan po dan
Povezane belim čvorovima čiste posteljine

Praznili su
Svet bez mašte
U taj bunar naizgled bez dna
Sve dok
Slepi starac otvorenog dlana
Na uglu ulice bez kuća
Ispod stepeništa bez odmorišta
Tu gde su se uplašene ptice ljubile sa dimom

odavno ugašene vatre
I gde su deca vulkana vekovima ostavljala
svoje kože
Sve dok taj starac sa grbom punom ljubavnih priča
Na jeziku bolnih sećanja
Nije rekao trenutnim turistima
Spremnim da u bunar bace svoje istrošene
foto aparate
Da bunar u stvari služi
Da se dohvati čaša hladne vode
Za put

Voda

Kad kažem voda
Ja vidim vazduh tvojih grudi
Oblake tvojih usana
Bunare tvojih očiju
Talase tvoje kose

Kad dodirnem vodu
Ja dodirujem mora tvoje kože
Vodopade tvog vrata
Reke tvojih suza
Potoke tvog zadovoljstva

Kad uronim glavu
U tminu okeana
Ja čujem tvoje misli
I žubor tvojih reči
U prevodu kiše
U ekstazi poplave
Pokušavam da razumem
Sve barke koje mi šalješ
Da me spaseš

Noći
Hladne i vlažne
U svemiru jedne vazne bez cveća
Moja krv se rastapa po pejzažu
Mešaju se sivo i crveno
I svet nestaje u buri
U peni talasa

Kad se napijem te vode
Ja ostajem u tebi

Čekaj

Ako me čekaš
Na nekom drugom mestu
Sa buketom ptica u rukama
S gomilom oblaka u očima
S nemirom među nogama
Zaveži svoj vetar

Ako me čekaš
U nekom drugom vremenu
S tetoviranim usnama
I kapcima od vode
Sa zlatom jeseni na grudima
I dugačkim rečima zakletve
Upali svoj fenjer

Ako me čekaš
Na nekim drugom moru
S ljubavlju talasa pod pazuhom
Obučena u njihovu penu
I biserne školjke vremena
S dlanovima punim sunca
S kosom od ispletenih oluja
Veži svoj brod

Ako me čekaš
U nekom drugom snu
S krilima od snega
S prošlošću od mirisa
S kućom bez zidova
Nasloni se na zaborav

Zameni moje lice nadom

I spavaj

I ako te razjareni žileti stvarnosti

Odvedu u trku bespuća

Iza šarenih zavesa

Glasova bez razloga

I ako počneš

Da zaboravljaš moje poslednje ime

I ime kreveta u kojem smo se začeli

Odveži svoje ruke

I čekaj me

Zamišljam te

Zamišljam te
Kao dan uplašen planinom pod svežim snegom
Mističnu albinu koja prolazi kroz moje zidove
Sa belim sisama proleća
Sa stomakom nenapisanih knjga
Sa polom od nepoznatog voća
Čiji sam ukus toliko puta sanjao
I lutao tim belim svemirom
S maglom oko kurca
Sa mojim belim očima
Vidim te ponekad
Kako se izdvajaš iz magle
I belim senkama prepričavaš noć
Protekle kroz moje srce
U dvostrukim talasima
Svila tvojih prstiju se presijava
Na ukradenoj mesečini
Neko bi pomislio da si dan
Moja tajno severa
Dok se otvaras za stvarnog
Zamišljam da sam jedini koji te sanja
Belu kao istina
Kao sneg na krevetu koji topimo
Belim usijanjem naše strasti
Kad skidam sa tebe sve crne dirke
I oblačim te u melodiju tišine
Poslednja stranice svih dnevnika
Bez otisaka prstiju
I tajnih podataka o prvim poljupcima

Pesak talasi moje oči
Sve je belo kao tajna
Koji ti evo šapucem na uvo
U neverici ludila
Tvoji magijski geni
I tvoje ukusno ime
Zauvek me podižu
Do belih oblaka
Od kojih smo
U tebi i oko tebe sam slobodan

Belina

Sanjao sam te belu
Dlanovi magle koji miluju
Uspavane stare šume
I hiljade belih pahulja žileta
Kroz moju osušenu kožu
I postelju za nove ljubavnike
Za naslove praznih knjiga
I satove bez lica

Sanjao sam te belu
Kao dugu bradu vremena
Što pušta golubice
U pamučne oblake
Da zajedno plutaju
Kroz zaborav
Kroz izvore belih reka
I netačna proročanstva

Sanjao sam te belu
Jer nisam znao za boje
Moje bele oči su varale dan
I rasipale bisere po tvojoj koži
Kao da pišu pisma
Nevidljivim mastilom
Po platnu bez pokreta
Po ivicama sveta

Sanjao sam te belu
Kako belom krvlju presvlačiš planine
Kako lažeš vreme svojim belim jezikom

I život na zrnu belog peska
Činiš vrednijim od svemira

Tvoja bela senka
Kao večnost
Opija pustinje gradova

Ne znam

Hteo sam da ti pričam
O hladnim predgrađima
Sa tužnim drvećem
I polusrušenim bunkerima
Šinama koje nevide nikuda
Cigaretama bez filtera
Što kruže po rukama dečaka
Koji su zapalili svet

Hteo sam da ti pričam
O putevima vode
Po kojima tumara praznina života
O starom okeanu koga nije briga za nas
Ni za prosuti čaj
Njegova pesnica nije dovoljna
Da zaustavi pronađenu mladost

Hteo sam da ti promenim pol
I prepisem ti uspomene
Da spavaš srećnije
I sanjaš stvarnije
Ne smrvljenim ulicama
Grada izgubljenog u koracima
Koji su te tražili
Uzalud
U tužnim erekcijama

I tvoja kosa
Hteo sam da je nacrtam
I preletim to more kad se pojavi
I hiljadugodišnje šume

Koji te znaju bolje
Iako ne i pre mene
Kad si palila prskalice
Za svoje rođendane
I proslave miševa na tavanu
Priču nikada ispričanu
Kada si me izazivala
Na dvoboj kašikama

Hteo sam da ti odsviram
Ispuštene šesnaestine
Iz pesme o kiši
I vreloom pesku
Iz zaustavljenih vodopada
I naslikanih snova
Svake uhvaćene sekunde
Po jedan smiraj dana
Ili kiša meteora
Na divljim plažama
Čarobnog besmisla

Hteo sam
Ali
Ne znam
Dani su nekako tiho prošli
Bez zvona i truba
Na prstima
I potrošenim potkovicama
Uspavanke bez reči
Prepletene misli
Luksuzna tišina
Jedne ljubavi

Svaki dan

Završe se tako
Mirišljavi snovi
Baloni probušeni iglama sunca
Neproživljene uspomene na drugačiji život
Bez tvojih suza

I počne prazna kesa dana
Na poljani bez vetra
Pod nebom bez boje
Izostalih ljudskih dodira
I nemih tramvajskih kočnica
Na polomljenom ogledalu trotoara

Dani bez obraza
Sa pepelom minuta
U zaboravljenoj pepeljari
Besmislenih naslova
Na ivicama fasada
Zanemelih koraka
Od voštanih ptica
I nerođenih satova

I tako svaki dan
U beskorisnom leglu vremena
Gde ptici vrište uvrede
Za postišeni razum
I tvrde jednačine
Ugljenisanih brojanica
Iz kalendara bez brojeva
Dnevnika bez stranica
Bez kratkih filmova

U kojima sam te ljubio
U kojima sam te
Škripa guma usred pustinje

Žene

Kraljice vremena
Izlaze na plažu
U svojim usukanim košuljama od sunca
Sa svojim kosama od meseca
I kao u igri dobrih senki
Menjaju dane i noći
Dok piju vatru svoje požude
Dok bacaju mreže svoje dosade
I tkaju svilu trenutaka
Čuvanu za beskonačne bašte
I raspevane bube večnosti
Dok mravi u tamnicama
Gase poslednja svetla
Sopstvene nemoći

Neuhvatljive vile
I ljubavnice mora
Dvopolne gazdarice
Iznajmljenih soba
Iznova peru prozore mirisnom kišom
U svojim nedrima
(Između dramatičnih grudi)
Čuvaju kjučeve snova
Za decu nemira
Za putnike

I kada ostanu same
Sa svojim smežuranim prstima
I suzama bez značenja
Prevrnuta karta

Ispričana priča
U praznom ogledalu
Povešće starca sveta
U nove dane
Nasukanih brodova
I večernjih kletvi
Gde ponekad spavaju
Providni leptiri
A skriveni ljubavnici
Pijani od rose
Rešavaju ukrštene
Reči bez smisla

Dosada

Ubili su dosadu u nama
Tog boga mašte
I lepljivih dnevnih snova
Boga koji nikad ništa nije tražio
Osim zaustavljenog vremena
I pogodnog vetra
Za plovidbu po beskrajnoj bonaci
Rastegnutih dana
Ko poznaje tu kraljicu lenjosti
Majku igre rečima
I učiteljicu onanije
Oplakivaće dugo
Njeno mučenje mašinama
Njeno ubistvo pikselima
Posle laži i osuda
Ljubitelja rada
Njena poezija nije bila u rečima
Nego u tišini brojanja prstiju
U razgovoru sa pticama
I davanju imena oblacima
Ona je tražila ritam u kiši
I poljupce u zracima sunca
U gluvoj noći
U dimu dana
Ona je propuštala život
Kroz prste sudbine
Neuhvaćena na papir
Izbledeo od nesanice

Pisala je svoje smrtovnice
I gde god da je sada
Nedostaje mi

Zlo

Udahni
Praistorijsku prašinu
Ili miris sagorelih priča
Iz zaboravljenih knjiga
Prah cveća zla
Ili ponovljenu presudu utopljeniku
On nije mogao znati
On je suviše veliki za taj prozor
Koji si mu dodelio
Kao nagradu za ćutanje
Samlevena plodna zemlja
I crvi detinjstva za pecanje
Zatvoren u limenoj kutiji
On zamišlja sunce dok se topi
I nestaju vodeni oblici
I grade se providni gradovi
Svskog trena biće drugačiji
U masakru prošlosti
Koja tinja i ne prestaje
Ogledaju se pastiri
U sjajnim oštricama
Zalutali u šumama predrasuda
Zgrčeni prsti čežnje
I na silu zatvorene oči
Ali se ništa ne menja
Niko nije mlađi
Ni mirniji nego juče
Ma koliko otrova sipali na ponosne rane
Srce kao nuklearni časovnik

Podmeće klipove pod točkove uspavane
lokomotive
Za dan ili dva
Nestaće svetla na prozorima
I tvoja bela ruka će prestati da maše
U izmišljenoj čekaonici
Zavrnutih rukava
Pokušavaćeš da nateráš vazduh
Da oživi slike na zidovima
Da probudi korake na ulicama
Da zatvori oči staklenim dečacima
I devojčicama koje vrište tvoje ime
U noćima bez prestanka
U treptajima očaja
Tvoje lice zla je
Iza presvlake laži
Bez
Epiloga
Led
Osvete

Tama

Pod mojim prstima
Kao saten predgrađa
Kao koža mladog meseca
Ili neočekivani dodir okeana
Natopljena snovima
Zupčanicima nemih satova
Na izljubljenim bokovima brodova
Ona piše pisma iz sećanja
Mastilom predrasuda
Uznemirena slučajnim zvezdama
Koje vire iz probušenih svodova
Bez reči bez krika
Ona ne oprašta
Pokriva tvoje telo svojim teškim uljima
Četkicom mog daha
I guta gradove i luke
Balkone i krošnje drveća
I tešku prašinu zaborava
Briše belo sa fotografija
Tužnija od prozora
A srećnija od dana
Stoji neprokazana
Na kopcima
Bez mirisa

Ukleti

Kicoš sa pola glave
otvara svoj smrtonosni kišobran
i klizi niz ulice vodenih boja
okužen zidovima nalik na knjigu
sa rečima punim uzvičnika
ispisanih krvlju ljubavnika
iz nepoznatog vremena
On trepće
on treperi
pred ubisvom dana
koji je koštica i oblak istovremeno
u tajnom spajanju krvnih sudova
istrebljenih životinja
i izgubljenih talasa
njegov revolver priča sa kišom
sa odbljescima sećanja na zoru koju je promašio
zaveden mislima o stvarnosti
S mirisom njenog pola na prstima
razvlači žvaku izmaglice
po neregistrovanim uzdasima
zemljotresima carstva zikemu
kad njen pupak kao bazen leptira
svira himnu čekanja
i bekstava u snove
Njegove lepe osušene obrve
igraju u ritmu tišine
dok nasumice povlači obarač
u pratnji melodije vrisaka i zadihanih kamera
kojima je sin i otac

pogrbljen pod težinom želje
da se bude tačka
Na kraju bulevara
njegova klupa plače
i on strpljivo čeka
da se mrva dana
rastvori u mesečini

Ako

Ako kažem da mi nedostaješ
Nedostaje mi tišina prerijske
I providnog mora
Okean koji zavija cigarete
Avec les doigts du vent
Neke kapi na tvojim grudima
Spuštaju se kao suze
Kao univerzumi vrlo bliski
Mogu da ih polizem
Nedostaje mi razgovor sa drvećem
I mesečina koja seče noć
I noćne more bez muzike
I muzika bez daha
Klizi niz tek rođene oblake
Nedostaje mi dodir reke
I zagrljaj duge
Mistični putevi polova
I algoritmi bez brojeva
Nedostaju mi godine laganih šetnji
Beskrajna leta na plaži
I susedne zime koje te štipaju
Reči bez značenja
Nasumična grmljavina
I krevet na kome spavaš
U svojoj dragoj koži
Koja puca kao mehur
Na prvi znak zore
Sumirajući planetu
Koja mi nedostaje
U krvi

Alkohol

Tako sam te
Oterao bol
Heroji noćnih mora
Znaju moje ime
Sa svojim preciznim sečivima
Sa svojim izmišljenim rukama
Lebdi

Usamljena lavina

I tako
Pramen kose
Plamen šume
Skakutavi kamen žedan tvoje rose
Dok skupljaš poslednji vetar u svoja nedra
Usamljana lavino koraka
Izmišljena sudbuno mraka
Već dugo je dan
Na stopalima mora
I sve što sam ti ikada rekao sada je u kapi
čilibara

I čeka nove lupe
I drugačiji način čitanja
Usamljena lavino
Tebe je tešlo čekati
Dok biraš svoje vrhove
I zalivaš vrtove
Između života
U zujanju tvojih žica
Između nogu ptica
U zavetrini poljubaca
Čekam nestrpljivo
Da me zatrpaš

Ljubav

Ne postoje reči
Negde na istoku noći
Kada te prozračne slike
Odensu van okvira
Van dodira
U drevne pehare
Pune prašnjave magije
I hiljade pčela za tvoje usne
Razviju pesmu praskozorja
Nedodirljiva i nedirnuta
Obala koju more ne vidi
Šuma po kojoj te vetar traži
Kamenje trči da te napravi
Ali igra nikad ne traje dovoljno dugo
U zimu se prezivaš priroda
U proleće rađaš stvarnosti
Malo zelenog na licu meseca
I žuti cvetovi za poslepodne
Pisao sam ti dugačka pisma
Dve reči i pokoja kap kiše
U tvom poštanskom sandučetu
Punom belih leptirova
Sada spava želja bez adrese
A i markica je izbledela na suncu
Ti koračaš tom stazom
Koja je nekada bila reka
I na ulazu u tamu skupljaš svoje prste
Prstenje od kore umrlih borova
Ti se i ne trudiš da postojiš

Ispadaš iz naracije
U slobodnom letu
Puštaš da te izmišljaju
Svako malo na pokretnoj traci
A dole u nedrima planine
Usamljeno zrno suvog zlata
Zatvorenih očiju
Zove tvoje ime

Zrnca

Bilo je klizavo i toplo
Tog popodneva
Na jednososnoj ulici zečeva
Sa magijom drveća u očima
Kao zrnca svemira
Iz zatamnjenih knjiga
Prošivena prošlošću
Tvoja je haljina pucala
Zalivena jesenjim pričama
Vodom snova
Samoća je prolazila
Pomalo ljubomorna
Niz oči ptica koje su te volele
A ja sam spavao
Na tvojim grudima
Na oblacima od stakla
Konačno pronađen
Kao zrnca

Sve

I tako sve umre
Promeni se vetar
I nestane tuge
Sa lica Meseca
Sa zamagljenih prozora
Otvorenih ponuda
Promeni se boja smeha
I papira razvučenih po mekanim dlanovima
Zidovima jedne izmišljene kuće
Bez vrata
Bez koraka
Menjaju se podovi
Menja se tišina
I više niko ne priča bajke
Sve je u kutiji šibica
Osim tvojih otrova
Koji preveću dane
I njihove teške kese pune kovanica
Prebacuju iz stvarnosti u stvarnost
Kroz ogledala
Kroz ekrane
Potezi povučeni pre večere se neće važiti
Jer tišina sve zna
Čak i kada te nema
Kada te neme ptice
Kriju svojim krilima od leda
Svojim krilima od peska
Ti ne prestaješ
Opisana raznim jezicima

Razmazana po platnu
Nepoznatim bojama
Kao duga
Koji niko ne vidi
U mraku
Daleko
Gde ničega
Nema

Begir emote asmija

(ljubavna pesma bez reči)

atorma vezma išri turundiš
atorma vezma išri turundiš
atorma vezma išri turundiš
eglemate vuta masmeri ita
kako sa mutas iva pesketeke
itala madi isima gortelo
i dogo truma isiima srcevton
begir begir
ištašta kalamacur
efgero vitadi ahta ahta
potisano kurcem vramatama
ka urtra
begir tvone begir masra
ke loge a mire
i trcu hamasta
igebir konge konge belesum
ahtoria ime razdalem
i bekiju golem
živtun akropa
begir atore masra brgir amra vuta tvone
ogroman toverti agna titore
amra viti amir toja
na mne otre vigi otre vigi ta
ta ta ta ratata
igve fišn kloge rada
reči mrmde kesajlote
mgma mgma

ahite begir
giturte hvoha amlaru tviset
emijem emijem emijem
zauvek

Mali svetovi

U limenim kutijama sećanja
Vazduha dovoljno za jedan san
Gde zmije prstiji tkaju pomračinu
I maske dana uzalud grizu

Olovna vojska malog sveta
Maršira svojim putem mašte
Niz kišnu ulicu od istopljenog srebra
U udobnu šumu tajanstvenih mirisa

Dok izmišljamo godine od kore drveta
I puštamo ih niz potoke budućih sećanja
Ljubav na plaži sa loptom od duge
Pružna nam ruke od bola talasa

Jastuk zaljubljen u tvoju kosu
I tajanstvo pola koje treperi
Između jedva razmaknutih žaluzina
Probija se zrak nepoznatog sunca

Na ogradi neke zalutale lađe
Čvrsto se držim za tvoju reč
I znam da postojiš više od mene
Mada su vrata sad širom otvorena

Pozorišni šaptači

Danas me ništa ne boli...

Tamo gde su nekad bile obale i školjke
Izbeljeni masnom farbom prozori...

Na ustima punim ozbiljnih reči oblaka
Kiša dodira po vreloom telu...

Trotoari zaboravljenog grada
Još malo pa si tu...

Ropac uvelog cveća
Izmišljam snove za tebe i prošlost...

Izgovori za još dublje providno more
Izazovni pokreti tela na stolu...

Slomljeno staklo po napuštenim
putevima

Volim te reče...

Dosada ispunjava pijani vazduh
Odskače po površini...

Oči ostaju otvorene
Na sunderu punom sunca...

Malo sam te pomerio u stranu
I sazvežđa ostaju sakrivena...

Pod tvojom suknjom vatra požude

Ženski gradovi

Sva lica razvučena u tajanstveni osmeh
I raznobojne reke bez olova i krvi
I cigle godina naslaganih
Pod nogama umornih putnika
Sve svilene večeri prosute po kaldrmi
I haljine od magle i vetra
I obrisi golih tela u igri
I oči pune škiljavih svetiljki
U satima koji se više ne trude
Kloparanje ne šuštanje točkova
Pred ručak u kafani na trgu
Gde počinju svi razgovori
I skriveni poljupci
Tajne poruke kroz ćutljive krošnje
Graja i lavež se stapaju u poeziju
Prozori se zatvaraju ili otvaraju
I šalju signale brodovima u prolazu
Lučkim radnicima i kurvama
I avetima koje se motaju po dvorištima
Nevidljive i usamljene
Željne priča
Istovremeno jutro zeva
Umorno na samu pomisao na mirise dana
Ne češljanje kose
Krpljenje prozirnih jedara
Mirisu teži od voća
Patrole čuvara i lopova
Kao treptaji nekog jezička na vetru

U nekoj lepo izrezbarenoj fruli
Ili čaši vina pred šetnju duž obale
Njenih unutrašnjih butina
Ili uzbrdo do svetlećih kula
Koje zovu gusare na partiju karata
Ali noćas njena požuda spava
I glasovi se mešaju u otkucaje
Otkucaji u kapi
Kapi u snove
Malo dalje od njenog imena
Stoji čovek nasonjen na štap ili pušku
Zatvorenih očiju on prebira po sećanju
Da li je već bio ovde
I kakva ga kazna čeka ako je zakasnio
Da njene grudi
Pokrivene velom stida
Mirišu na jug na nar na pesak
On bi da odmori pre nego
Ali zvono mu neda da zaspi
Zove ga ukletim ritmom
I on sluti da je gotovo sa lutanjem
Da će ga ova ili ona ulica zavesti
Svojim tajnim čarima
Nepredvidljivim ulazima
Dečijim bezobrazlucima
I ova grad će biti njegova žena
Posao i grob
U kome neko drugi diše
Vodiće ljubav vekovima
Sa oklopom od senki
Sa ustima od kamena
I svi osmesi za njenu presudu
Za žive ograde njenih kuća

Asfalt i kaldrma se prepliću
Pijani klošar psuje
Veštinom veštice
Ona kuva noć

Nestvarno

Ti oblaci nisu stvarni
Rekla je
I usporenim pokretom
Razgrnula je vatu sna sa moga čela
I paučinu zavese
Sa moga prozora
U neponovljivo jutro važnih susreta
I nebo bremenito
Od staklene kiše
Nisam joj verovao

Ova šuma nije stvarna
Rekla je
Na jeziku opalog lišća
I glasom mahovine
I skinula je smisao jeseni
Sa mojih providnih kapaka
Sa čaršava tek probuđene postelje
Gde nije prestajala da me ljubi
Zelenim noktima pomame
Nisam joj verovao

Ti snovi nisu stvarni
Rekla je
I svi moji tatui propevaše
Srebrom mesečine
Sa obala stvarnosti
Odakle vozovi bez vremena
Odakle knjige bez imena
Odakle pesme bez zvuka

Odnose teške misli
Niz vetrove zaborava
Kada sam znao ko sam
Nisam joj verovao

Moda

Valteru Benjaminu

Dragi moj Valtere,
Pišem ti sa piste tečnih haljina
Gde nadražene bradavice
Golicaju maštu vernika
Na čeličnim nosačima
Uzudne stvarnosti
U perverznoj religiji
Izgubljenih putnika
Njihov bes napaja žedne trafoe
Njihova pohlepa se cedi
Kao seme niz lice kurve
Odrasle u paklu progresu
U paklu trgovine mislima
Trgovine smislom
Tu se Benjamine
Sreću trгови sa logorima
Religije sa zastavama
Životi sa zatvorima
Progresi sa smrću
Nervozne device
Valjaju se u blatu požude
U gradovima muzeja
I ukradenih kultura
Nepoloženih ispita iz snova
I drugih nedokučenih stvarnosti
I, prijatelju
Njihove crkve prodaju smrt
Isto kao nekada

Na obalama Sene
Ili neke druge polumrtve reke
Srebro produžava živote
Patnja hrani nadu
A mi nismo više zajedno
Da život pretvorimo u igru
Bez pravila bačenih kockica
Potrošenih emocija
Zaboravljenih istina
I cigareta ugašenih na koži grešnika
Ne vidim te očima više
Samo ponekad
Iza kapaka
Izmislim parče slobode
Ti si nosio svoje kameno odelo
Dok je svet brisao granice razuma
A gravitacija igrala šah
Sa osušenim jajima zbunjenih ratnika
Sećam se pokreta ruke ili pera
Što je bio znak da ludilo počne
Ili je to bio samo san koji se ponavlja u
najtamninim noćima
Nismo se dugo videli
U onoj kafani u Frankfurtu
Ali često osetim tvoje prisustvo
Na zidovima kuća
Na koricama zatvorenih knjiga
U parkovima
I rekao bih Oče
Da nas se ne tiču
Pijačne intrige
I kafanske tuče
Lažna magija
I teledirigovani snovi

Pesme bezubih pevača
I lavež besnih pasa
Ali se planine svejedno ruše
Nestaju putevi suživota
Sunce se približava
A ponoć ne dolazi
Potamneli kristal nade
Zatvara ići
I kaže da ste bili u pravu
U svom perfektnom krugu
Okrećem stranice
Ali se poglavlja ponavljaju
Godine se mešaju
Nestaju prozirni pejzaži
I kada naši koraci utihnu
Samo mali plamen
U tihoj noći

Ludilo

Iza nevidljive zavese
Gde sam ti ostavio snove
Na usnama nateklim od plača
Iza staklene mreže
Sa otiscima prstiju uzbuđenih posmatrača
Gde zbunjeni vetrovi
Podižu tvoje bezbojne suknje
Poludeo sam totalno
Otvorenih vijuga

Pet minuta tišine

Te ptice
Sa tužnih usana zore
Sa kamenim knjigama
I začuđenim pogleduma
Prepričavaju bajke
Kljunom punim bisera
Iz bunara vremena
I poluživih snova
U šumi jutra
Kad još nisi stvarna
I tvoja ruka skida mahovinu
Sa mog stomaka
Južnim zamasima
Te ptice izvan ogledala
Na nebeleženim putevima
Na nacrtanim granama
Na zamrznutim žicama
U letu pod maskama
Zaustavljaju vreme
Mirisnom tišinom
Pet minuta pre sveta

Nekada

Sećam se kad smo bili stari
I više nismo hladili ulje za sunčanje
Ni naručivali koktele od borovine
U nekim ostrvskim hotelima bez krovova
Samo sa ogromnim prozorima
Raznih boja i uglova
Kroz koje su ulazile jata ptica i dece
Vetar i paperje
Ples oluja na staklenom podijumu
Obijenom štiklama
Kljunovima pingvina
Stisnuo sam te u naprstku
Okupanu bezobraznim vetrom
Izmišljenu za beskrajne predstave
Za masne viceve
I večernje fatamorgane
Kada se zraci sunca odbiju od glatke kože
tvojih bokova i stvore utisak čistog jezera
Utisak zaustavljenog vremena
Utisak da se poznamo
Ali tvoje priče
I naglasak Ciganke
Zaustavljali su moje prste
Moje misli
Moju želju
Pre nego...
Dan se ponavlja od trećeg poglavlja
Gde ulogu noćobdije igra dvorska luda
izgubljenog kralja

A njegovu odsečenu glavu
Paževi sa zečijim usnama
Valjaju po trulim daskama
Po olovnim morima
I još po nekim dolinama napuštenih reka
Gde si rođena nebrojeno puta
Na stranim jezicima
Na uštirkanim jastucima
Ne sećaš se
A nije ni važno
Priča postoji zbog života
Slučajnog
Svakidašnjeg
Uvaljanog u bolno podsećanje
Da nas nema

Postelja

U postelji sveta
Sve kože od somota
Sve kože od peska
Vijugaju stazama snova
Traže svoje kosti
I narukvice od tečnog ćilibara
Suze drveća bez vremena

Veseli pipci te nepristojne hobotnice
Tragaju za smislom dana
Tragaju za zlatom noći
Na ivici ponora parne mašine svesti
Jauču prazni džepovi
Mobilni parkovi
Zavedena deca
Pištolji bez baruta
Ispisuju proročanstva
Na tvoje kapke

Trenutak kasnije
Već je kasno
Moraš nazad u šetnju morima
U priču istina
I praznu sobu uspomena
I kada bi se setila da me pozoveš
Novčić bi te prevario sa brojčanikom
Niko nije rođen da telefonira
I masne fote nisu samo igra
Kada sam želeo da te poljubim
A ti nisi bila tu

A ti nisi bila na toj postelji
Gde su sve priče bezbroj puta ispričane
Samo uvek po drugačijem rasporedu
Dvesta godina pre ili posle
Spavala bi samnom iz dosade
Pored mene mislim kao i svi drugi

Polako se primiče ivica
Hladno je
Pingvini posrću
Sama pomisao na tebe
Ledi mi preostale misli
Ako i padnem u taj ponor
Smisliću nešto za doviđenja
Samo ti sanjaj
Vaskrsle trešnje
Kada te dodirnem
Znam da sam to ja

Praznina dana

Probudim se
Sa istopljenim snovima između zuba
Snovima što mirišu na barut i tvoj pol
Kao neki zalutali metak
U zimu '93
Kada si me nervirala svojim pesmicama
I smirivala svojim usnama
Od magle
Od ulja
I dan se nastavlja bez rasporeda
Kako je naučio pre prvog susreta
Podeljeno vreme i znaci pitanja
Tetovirani na umornoj koži
Urezani u kolektivno sećanje
Podsećam sam sebe otvorenih usta
Da se kazaljke ne sudaraju
Da satovi nemaju srce
Samo te ptice trenirane da me hipnotišu
I ukradu deliće pazle dana
Iz mojih otvorenih očiju
Deliće koji nisu ni sati ni minuti
Već pregršti staklene prašine
Bačene u oči razuma
Vrištim sva imena kojima sam te zvao
Ali tebe nema u pola dvanaest
Ni pre ni posle tužnih zvona
I moja svest preskače od jedne misli do druge
Koja je ista i tiče se...
Polulud od ukradenog vremena

Jedva da uspem da nešto napišem
I ubijem muvu besmisla
Dok razne predstave zamenjuju stvarnost
I ja više nemam usta
A noć je već tu
Spremna da me muči

Zemljani pod

Dotaknuto
Detinjstvo se pružilo po sećanju
Vlažno i glatko kao koža nepoznate životinje
Koja smiruje aveti vremena
I nemirno srce deteta
Kad u pesku ispisuje svoje novo ime
I hteo bih da je pozovem
Ali zemljotresi
Ničim izazvani
Menjaju boje papira
I mešaju brojeve stranica
Tako da čitava knjiga postaje zagonetka
Sa bezbroj rešenja
Brojčanik se vrti
I dugi i kratki tonovi
Produžavaju život davljeniku
Njegova ruka štrči iz glinenog mora
I vetar samo što nije došao u pomoć
Kad pade noć
I peteolejska lampa prestade da zuji
I Dete
Bosonogo od sna
Završi svoju bajku

Zemlja dobrih ljudi

Bio sam tamo
Zrele trešnje
U zemlji bez točkova
Gde samo ptice lete
Rekli su mi da ako hodam kao drvo
Mogu porasti do svoga srca
Sasvim živ
Njihovi prsti su pevali
Njihove oči su pisale poeziju
Deca su brojala zvezde
Žene tkale istoriju
Kuće od magle i putevi od srebra
Ni mora nisu znala moje ime
Dok si me držala za ruku
Prelazili smo svilene trgove
I pričali bajke trenutka
Oni su dotle crtali šume
Razmenjivali godišnja doba
Vodili ljubav bez dodira i reči
Smejali se našim glupim pitanjima
I tonuli u sećanja
Njihovih bistrih potoka
U kojima sam ronio
Čitavu noć

Nemoguća istina

Od reči do reči
Čitava detinjstva bezimernih biljaka
I ranih mladosti surovih ulica
Trčale su priče konvertiranih poteza
I dirigovanih snova cirkuskih slonova
Dok traje stravsveno tucanje
Vrelih popodneva i pomešanih reka
Učiš da izgovaraš
Imena gradova i ulica bez trotoara
Bez glasnih koraka sanjivih vernika
U kolonama gusenica
Kad zaboravim gde sam
I gde da te ljubim
U beskonačnim lutanjima
Po krupno odštampanim knjigama
Bez gravitacije promenljivog vremena
Kada bih samo znao
Rekao bih ti
Na pomešanim jezicima
Sve Nemoguće

Suza

I plakala je
Kao kad se reke naljute na more
I u sjaju te otvorene sobe
Izvrnuta kiša beži kući
U svoje izmišljene oblake
Ispričane snove
I jedna uspavana ptica
Recituje početke dana
Pekar krznar kovač mesar
Ponekad neka šetnja preskoči fotografa
I njegovi izbledelo ime
Ostane sećanje bez dokaza
Tu na tom stepeništu
Na ulazu u zgradu bez prozora
Plakala je
Zbog mene
I autobusa s kojim sam kasnio
Sa pužem na reveru
I užarenom kravatom
Hteo sam da je vidim
Da joj razmrsim kosu
Da joj promenim ime
Da je sakrijem
I dok sam se saplitaio
O ozvučene trotoare
Više mrtav nego nesrećan
Dok sam pisao udžbenike iz besmisla
I mazio koze detinjstva
Smišljao sam jedan život za nju

U kolibi pored reke
Kuju ne bi uspela da naljuti
Svojim plačom
A plakala je
Na ramenu usamljenog hrasta
Pored zalutalog seoskog puta
U prašini zaborava
Što me čeka

Reči

Reči kao leptiri
U nervoznom letu
Tek ponekad nasumice
Slete na jedan
Od tvojih izvora

Rat

Za Andrea Bretona

Opet ta prljava životinja
Zariva kandže o oči naivnog sveta
Radioaktivna mržnja
Potapa papirne brodove nade
Video igre sa upravljačem od bodljikave žice
Šalju pilule laži
U usta uplašene dece
Likvidni krivci menjaju oblike
I zaustavljaju vetar i kišu
Svojim šarenim ekranima
Pobuna spava u toplim zapećcima
I više nas niko ne uhodi
Dok nosimo svoje omiljene brojeve
Ispod plastičnog rublja

Levijatan za zubima od vatre
Sa očima od smrti
Razvlači svoje umorne udove
Po ulicama od kostiju
I papirnog pepela
Nisam ti ja pričao te priče
U dugim čobanskim noćima
Ali se sećanja ponovo pišu
Scenarija za zaboravljenu prošlost
Kada sam te voleo
I nisam ništa znao
O zvezdama koje padaju
O mirisima okamenjenih fosila

O paprati
Stomak sveta u grču
Čeka mirnije vode
Da opravda svoje postojanje
I kada sve zamre
Umre hteo sam da kažem
Život će se nastaviti
Bez vremena

Kraj

Kraj tog veoma dugačkog dana
Počeo je pričom o beskrajnoj noći
U kojoj si trčala po jastucima
Po peščanim dinama detinjstva
Po šatrama bajki
Po obećanim šarenim lažama
Gde si me sretala
Na vrhovima strela
Na lebdećim piljcima
Na krošnjama od vate
Na belim konjima vetra
Imala si papuče od mahovine
I izmišljenu zvezdu na čelu
I volju deteta u telu žene
Kada su me pozvala u lepi mrak
Da mi kažeš da me voliš jezikom kamila
Znacima fatamorgana
Pokretima pčela
Poljupcima zaborava
Stavila se me pod pazuhu straha
I olovkom
Ne
Mastilom sreće
Namazala moja žedna usta
Dok još nisam znao jezik drveća
Ni tajnu tvojih otrova
Te noći u kojoj se sve vidi
Zakazala si sudar planeta
Pogledom u dlan

Ako ostaneš

Ako ostaneš
Obojiću ti nokte svemirom
Nasuću ti mora u dlanove
I oblake po očima
I noćne ptice ću načiti da te ne bude
Da te ostave da vezeš svoje snove
Na jastuke od snega
Od mahovine
Po istopljenim gradovima
S njihovim parkovima od čokolade
S njihovim klupama od pepela
S njihovim zelenim pijacama zaborava

Ako ostaneš
U bojama prelevenih duga
I klikera šestoperaca
Pećina predaka
I dečijih crteža
Možeš da šminkaš sutone
Svojim četkicom za zube
Možeš da čistiš srebro ponoći
U ogledalu možeš da pleteš paučinu
I svoje obraze da menjaš za zore
I iglom svoga jezika
Bušiš tužne balone
Sa izgubljenih praznika

Ako ostaneš
I svojim suzama izbrišeš sećanja
I sve reči nepročitane knjige

I sve neone sa pokislih ulica
Spustiću teške poglede
Dovešću kišu na naše prozore
I uzdahom dužim od rupe u vremenu
Pustiću sve drveće
Da te ludo voli

Blues

Izvrnuto plavetnilo
U glavi punoj snova
Bez oslonca
Na belim talasima
I zgužvane note
Udaljene gitare
Čiju sam sestru poslao po sladoled
U nadi da ću zaboraviti reči
A nikada nisam ni znao njeno ime
Amelija, Zora, Nada
Pomešana sećanja otvaraju vrata
Lupaju prozore
Dozivaju oluje
I nikad dovršen stih
Prekida svaki razgovor
Svaku pesmu posvećenu smrti
Jer život
Kakav je
Ne prestaje da valja
Svoj teški točak

Prestao sam

Prestao sa da ti izmišljam ime
Kad sam zaustavio reku
I u džepu usnulog drveta
Našao tvoje stakleno srce
Prestao sam da te zovem
Kroz iskrivljene linije horizonta
I isključio sam more iz razgovora
I postao dosadan
Bez glasa usnulog cvrčka
U sobi bez vazduha
Bez duha
Mirisnog pazuha
Pokriven maramicom oblaka
Prestao sam da pričam u snu
Dok slušam tvoju desetu simfoniju
I lutam kroz prazne bioskope
Kroz napuštene vozove
Misli bez osnove
Uspone i padove
Prestao sam da ti objašnjavam ludilo sveta
Prostim jednačinama
Van njihovog razuma
Van paukovih mreža
U uglovima tamnica
I dok te gledam kako se kupaš na kiši
Postajem voda
Ljubim te svuda

Noći zabluda
Dani pogleda
Šarena pijaca tvog detinjstva
Koja nikad nije prestala

Ptice

Padaju ptice
Kroz šupljinu u vetru
Kroz tunele slobode
Kroz zamišljenu tišinu
U igri prevrtanja
Naslućenim putanjama
Mimohodima
One pevaju uspavanke
Teškim imenima predatora
I bez trunke očaja
Zamenjuju teze snovima
I hranu uzdasima
Dok sjajnim krilima bezbrižnosti
Dotiču miris duge

Pogledaj
Smeju nam se
Dok im tapšemo zakržljanim krilima

S tobom

S tobom počinje leto
Tajnim znakom oko pupka
Pozivaš svet da te voli
A ne znas da brojiš
Ljudi ti poklanjaju poglede umesto cveća
Ptice oblake
Ribe talase
I tvoje korake skupljaju u tišini
I od njih pletu bajke
Znaš ona je...
Ili juče smo je videli kod...
Osmeh ti je najbolji prijatelj
A note najdraže igracke
Koje ostavljaš po putu kojim prolaziš
Ne da bi znala da se vratiš
Nego da te nađu oni koji te vole
Za sve svetove imaš isto ime
I voliš da te prepoznaju na ulici
Prerušenu u ukus dana
Oluje su ti suparnice
Plaže tople postelje
Dok gledaš svet zatvorenih očiju
Tvoje vreme je ispunjeno snovima
Ali tvoji snovi ne poznaju vreme

tvoje noge se već tresu prekosutra
nestrpljive da potrče nazad ka usamljenosti
ka žeđi
i legendama poslepodneva koje si učila da
pletu poglede
sa nuklearnim horizontima

Zaustavio sam taj ludi brod
s krvavim zastavama neotkrivenih zemalja
sekund ukraden iz rotacije Zemlje
uvio sam u zavoj predrasuda
dok si trepnula
zavodeći prodavca slatkiša
i lavine zelenog snega
nevino i stašno
zaljubljena u oblak ludila

A onda smo
prekriveni nepredvidljivim talasima vremena
izašli iz svojih tesnih cipela
i travi od persijskih ježeva u igri perjanih sablji
kao za uspomenu na buduće sunce
ostavili svoje usijane korake
napred i nazad

Voditi ljubav

Zaronim ponekad u tvoje oči
Ali ne pre nego što se uverim
Da imaš nekoliko suza u njima
Da olakšaš mom pogledu da zaluta
U tim ulicama
Tim gradovima
Kontinentima planetama
U portazi za zapaljenim morima
Za pijanim olujama
Vulkanskim zabavama
Bilo gde u raskoši tvog svemira
Neograničenog uzdasima
Beznadežno oznojanog
Kad tihe letnje večeri
I ćudljiva zimska jutra
Rašire tvoje zenice
I beline tvojih očiju
Prekriju ravnice
Nepoznatim snegom
Kad tvoji kapci zadrhte
I čarobno slepilo
Uznemiri crne rupe
U toj igri poskočica
Uživamo
Uhvaćeni u neznanju
Prštećeg kraja

Šuma

Ima jedna šuma
Između dana i noći
Između lepote i užasa
Između života i smrti
Ima
Nepregledna
I miriše na vino
I poslednju reč pred spavanje
Po njenom korenju se jure civilizacije
I Mesec ponekad zaluta
U njene mlade šupljine
U toj šumi bez vazduha
Bez perjanih jastuka
Jasna kao dan
Ne spava ptica tvoje pomame
Tvoje ljubavi
Koju ponosno pokazuješ
Skrivenim čitačima misli
U toj šumi bez imena
Bez istorije
Bez plamena
Otkrivam tvoje opuštene nokte
Krizu tvog šaputanja
Tvoj pol koji se otvara
Kao oko istine
Tvoju kosu od mahovine
Rasutu po severu koraka
Ubrzanih pretećom maglom
Skupljao sam te u kori drveta

Po palim stablima vremena
U usijanim pećurkama tvojih snova
Po paprati tog malog svemira
Ali te je šuma skrivala
I pričala mi lažne priče
O tvom postanku i nestanku
U tankoj opni između svetova
I našao sam se prepolovljen
Naopako nasađen
Na crno vulkansko žbunje
Za koje nisam znao da je tvoje
Šuma je pevala
Nepoznate stihove
Dok sam tonuo u sveže lišće
Divnog ludila

Vrhunac dana

Ta čaša čistog sunca
Čije baklje pale umorne poglede
Poluprazna
Zaboravlja pokrete
I prekriva zidove
Nestvarnim bojama

A onda nazad
U šoljicu ukusnog peska
Utopljenog u reku popodneva
Čiji mir počiva na mislima
I lepim željama iz bunara
Tvog odsustva

Ili ranije
U šumi oblika
U igri piljaka
Na razigranoj livadi bez bola
Sa ukrštenim pogledima poverenja
Gde se koraci ne broje ali se množe
Kao kad sanjam
U nastavcima

Ujutro
Kad se budimo
Meki kao beli oblaci
Bez reči
Dodirujemo svoje vrhove
Kožu dana
Nasmejani
Bezbrizno
Vodimo ljubav

Praznina

Duboki oblak magle
Oštre kao neočekivana suza
I tamni vilajet poezije
Gde reči nestaju
Kao mala deca
U crnoj rupi nekog svemira
Koji mi ne da da spavam
I zuji svojim kristalnim brodovima
Okolo moje naduvane glave
Povučene linije između zamišljenih zvezda
I kuća koja lebdi iznad bezdana
Sveže obojena leptirima
I zracima nasmejanog sunca
Bunari bez vode
Knjige bez istine
Zasukao sam ti nogavice do iznad kolena
I sad gacaš po nestvarnom blatu
Po uspomenama
I skupljaš zlatne klikere
Suze radosnice
U dlanove čerubina
Na gotovo prozirnou platnu
Projekcija slepog filma
Za tvoj rođendan
Napuštena lađa
Na praznom okeanu
Ljubim te

Devojka

Ta devojka
Sa živim leptirom u kosi
Nemornim surovim leptirom
Leptirom patnje i prkosa
Tera je da priča unazad
Da lista stranice praznog dnevnika
Da prolazi kroz čistu vodu sećanja
Poraženi gradovi
Talasi zlatne prašine
Ona češlja tog leptira
Svojim dugačkim crnim prstima
I opeva noć bez broja
Bez zarobljenog vremena
U kutijama od krila
U staklenkama od suza
Snovi tetovirani po oblacima
I nepristojni pan bez maske
Bez utehe
I svaki voz koji prođe zamišlja je drugačije
Ona je stvarnija od mahovine
I veća od zemlje porekla
Ja sam se rodio mrtav
I ne znam sva imena
Ljudi u kavezu
Ljudi iz snova ptica
Ja sam samo pogledao
Tu građevinu njenih zuba
U iskopinama zaboravljene civilizacije
I njene grudi od vulkanskog kamena

Gde sećanje ne dopire
Ona rađa svet za svetom
I galaksije su njena igrališta
Stanite
Postoji opasnost da svega nestane
I kako ćemo sačuvati njenu tajnu
Kontrast njenih očiju
Poeziju njenih orgazama
Nismo još izumeli te sprave
Tog konja još nismo pripitomili
I ma koliko nam je žao
Da propustino priliku da zarobimo njenu večnost
Moramo je pustiti
Da kao reka
Da kao suton
Da kao san
Ode
Gde mi nismo

I udobnu tamu za hladne noći
Kada je svojim nežnim rukama
Pravila puteve do južnih mira
I tada
Obučeni u svoje senke
Voleli smo kišu

O žensko telo

O žensko telo puno meda
Sa usnama pričljivih pijavica
Sa usnama retkih vina
Sa usnama jutarnjim zvezdama
Kad zanemim pred svetom bezbrižno gluv

O žensko telo zamljotresa
Sa grudima od teških oblaka
Sa grudima od opojnih mirisa
Sa grudima gorkih vapaja
Kad spavam bez snova
I cigarete smisla

O žensko telo opijuma
Sa zadnjicom od dalekih obala
Sa zadnjicom od zakletvi i košmara
Sa zadnjicom od pokretnog namaštaja
I jedva izgovorenim imenima
Kad se zagledam u prazninu

O žensko telo vodopada
Sa polom od istine
Sa polom od pećina pogleda
Sa polom od jestivih trava
I pojilom ukroćenih krda slonova
Tako potrebnih

O žensko telo tajanstva
Sa uzdasima do suza
Sa uzdasima do toplih lavina
Sa uzdasima do malih smrti

Gde život jedva čeka
Gde je život

O žensko telo uspomena
Sa očima teške magle
Sa očima crvenih zora
Sa očima dijamantskih suza
Priče tihih eksplozija
Crnih rupa svih boja

O žensko telo religija
Sa oltaron od šapata
Sa oltarom od požuda
Sa oltarom od svete samoće
I mašte velikih mora
Kad je dovoljno da sveta još nema

Jednom

Te gotovo prozirne devojčice
Ti lagano nacrtani dečaci
Sa ostruganih kašičica prošlosti
Svi morski ježevi nisu vas ukrali
Iz džepova natopljenih smolom natopljenih lažima
Vaše oči se još uvek cackle pred šarenim ogledalima
A vaša usta cvrkuću nameštena za poljubac
Ispred filozofskog zatvora
Gde su vas zaljubljeno gledali prodavci zvezda
I bele kukavice bez perja
Bez izbljedele nežnosti detinjstva
I poetskih prelamanja jezika
Zovi me
Veče se prelama preko mojih strahova
Izmišljeni ljubavnici kao revolveri seksa
Zaranjaju u duboku nesanicu bicikla bez točkova
Neupaljene cigarete mirišu na poslednju kišu
septembra

I kada plačeš zatvaram oči
Čežnjiva moja tužbalice
Dijamantska igla na tvojim dubokim brazdama
Zatvara pakete pune raznobojnih zvukova
Za poslednji ples pred zoru
Kada si shvatila da ne nema
Tamo gde si me ostavila
U neprekidnoj oluji

kad sanjam
o vatrenim poljima Pacifika
o ugašenim lulama mira
o zatvorima punim leptirova
i poslednjim otkucajima srca drveća iz šume u
kojoj smo rođeni
i ostali sami
nad zvezdama

Istina

Kažu da to sada nije istina
I sva otvorena vrata su zapravo uvreda
A lelujavi buketi cveća su ubistvo s
predumišljajem
Greh je vikati na mržnju
I nije sva krv ista
Poneka ima zlatna zrnca
U igri pokera na stolu su hrabrost i ljubav
Pred streljačkim strojem misao zatvara oči
Čizma ukaljana dečijim plačem
Donosi novi svet ogledala
Lep dan danas reče komšinica kroz zube
Vukući svoje kofere niz nove ruševine
Uglovi više ne postoje
Ne prodaju se zvezdice za lice
Jeftini tihi telefoni za srušene kuće duhova
Zvao sam te
Ali ti si već otišla niz reku očaja
Grizući se za jezik pred osama presude
Nema više nogu za igranke
Kao 1975 pred tvoj rođendan
Nisam gledao u tvoje grudi
Ali sam ih sanjao
A onda je policija za snove ukinula moj račun
Pa više ne spavam
Samo brojim neeksplozirane bombe
I vozove koji tutnje ka bolesnim poljima
Dok je ljudskost na tajnim skupovima
Zasede đavolskih guštera

Čekaju na povratku iz pekare
Jedinica mere pristojnosti
Grčeviti prsti stiskaju
Nikad više magične ulice

Dekadencija

Nosila je svoju kožu od lažnog zlata
I perja izumrlih pametnih ptica
Kožu koju bi vetar zaobišao u velikom luku
Na svom putu ka raširenim rukama mora
Govorila je jezikom prostih glasova i
svetlucavih znakova
I gociala maštu zbunjenih programera ništavila
Mirisima svog prezrelog pola
Prepuštala se njihovim dečijim igrama
Punim nasilja i propasti sveta
Krvavi kokteli i automatske gumice za brisanje
ljudskosti
Iz mašina za štampanje istine
Pornografski svatovi za umorne oči postuđenih
sluga
Topovi ionako nikad nisu gladni
Mađioničar odvlači pažnju ka zvezdama
I slonovi zaista nestaju zalutali u megapikselima
pogleda
Slep sam i držim te za rukav
Dok koračamo kroz zelene kaljuge
I prazne srebrne kašike zveckaju uspavanke
Čujem ti misli i gledam ti snove
Dok čuvaš tišinu u dubini dlana
Nadajući se da će noć
Ophrvana prašinom dana
Zalečiti rane na dekadentnoj stvarnosti

Životi

za Aleksu

Toliko života unutar naizgled paznog klikera
Prepisanih iz jeftinih knjiga bez naslova
Iscurelih iz tuba mitova o lepoti i praštanju
Nasmejani morski ježevi golicaju tišinu
Pekare se bude od tvojih novih mirisa
I da jutro ima osušenu kožu jelena
Na rogovima dana bi procvetali prvi prozori
Podeljene karte sa puno lica
Zajednice u krpama prošlosti
I zlatni pločnici za hvatanje mušica koraka
Životi pomešani u salate lepih reči
U poeziji gde nema pobednika
Kursevi brodova zalutalih među zvezdama
Životi išarani po zidovima napuštenih kuća
Snovi rekli bi zaboravljeni za trenutak
Pa proživljeni kroz nestabilno vreme ključeva
Brzo počinje kiša vremena
Ako uhvatimo dovoljno zlatnih kapi
I misao da smo udaljeni zaboravi tačan datum
povratka
Pod nedotaknutim nebom lepo opšivenih oblaka
Možda samoća predahne na tren

Roboti

Čačkaju svoje metalne nokte
Uljanim čačkalicama
Rasklapaju brodove
Zaroblene u flaše za put
I voze seoska kola niz uzorane digitalne puteve
Poštovane vijuge čovečanstva
Iseckani celuloidi snova
I tvoja bedra
Uh tvoja bedra
Pretapanje raznobojnih površina
U naftalinu napuštenih ormara
Pikseli nedovršenih pesama
Prizme bez svetla
Dugačak letnji ples
Na ekranu stvarnosti

Uvek

Uvek kad pomislim da umirem
Setim se zvonjave nekih vasijskih mora
Širokih ulica jednog slobodnog grada
I valovitih livada onog lebdećeg kontinenta
Gde mir gladi svoju dugačku bradu
I stogodišnja deca pišu letnju poeziju

Uvek kad pomislim da se nećeš vratiti
Svetlo se samo upali na prozorima preko puta
I osvetli omiljeno prstenje noći
Tišinu koja skida velove sa pokislih zidova
I nenapisana pisma puna patetičnih obećanja
Kojima si plela tajne svog iznenadnog povratka
U najdalji ugao moje beskrajne sobe

Uvek kada zatvorim oči pred praznim svetom
I iglom kompasa zaustavim zbunjeno vreme
Figure od tečnog stakla se hvataju za ruke
I trče niz papirne bulevare tvog detinjstva
Kome sam prisutvovao ispečen vatrometima
Dok sam stajao na tvojim klizavim obalama
I pisao knjige o tvojim očima
Zagledanim u moj mrak

A tamo revolver od jesenjeg lišća
Sa okidačem zaglavljenim između tvojih nogu
Sakuplja reči u metak od pomešanih vetrova
Poludelih u jedrima usamljenog duginog broda
Bez sidra teško da će negde stići
Umoran od tvog prozračnog ludila

Uvek kada uzvikujem slogove tvog imena
I vrhom jezika brišem pesme iz spomenara
Ti se ponovo iscrtavaš na mojim leđima
I nedaš mi da šumi poklonim svoje mirise
Zakucana za moje tužno bele zidove
Kao zakletva pred novi dan

Vrata

Za Pepsi

Vrata se otvaraju ka velikoj praznoj vazni
Na čijem dnu vredni mravi prave neslane
šale

Nameštaj lebdi u visini pogleda
Sa poluizbrisanim ivicama izgleda izmišljen
Na svetlu okruglog neraspoloženog neba
Iz leševa fioka rasporenenih stomaka
Curi tvoje zaboravljeno rublje
Poluispričane priče razmazuju nesanicu po
providnim zidovima
Žive jegulje uramljuju pokretne slike
Njihove boje se mešaju sa kišom
I prave ringišpil od kristalnih lusterata
U polutama tajnih poruka
Na papiru koji izmiče logici svojom belinom
Kad mislim na tvoje grudi dan ne prestaje
Nedostatak tvojih otisaka na toplom staklu
Pretvara vodopade u jeftine slutnje
Kao da nema dovoljno dana u šeširu
mađioničara

Ni kiseonika u zarobljenom svetu predrasuda
Srebrna kašika belih laži
I ptica koja izgovara tvoje ime sa akcentom
sudbine

Putevi već postoje za naša bekstva
I police su pune knjiga zavera i vradžbina
Otvoreni prozori zatvoreni prozori
Kalendar se krije u zapečku

Vatra gotovo da je počela da govori
I još jedan život je primećen kako prolazi
I ti
Lakša od svetla

Novi Lisabon

Gde su ti brodovi sa jedrima punim slobode
Gde su te luke sa sidrištima od pospanog drveća
Gde su ta mora sa nemirom zlata u talasima

Sa rancima punim leda na leđima
Menjamo boje planinskih puteva
Ćutke prolazimo kroz umorne prozore
Prstima se dopisujemo sa podsvesnim vilama
Isprekidana daljina menja naše tajne pozdrave
Dok bežimo iz magičnih zatvora
I raskidamo krvlju potpisane ugovore
Sa Marsovih polja i linijskih dolina
Cipele od mastila
Šeširi od vode
Žirafe koje govore samo noću i samo na jeziku
zvezda

Prolazimo kroz kapije od crnog gvožđa
Kapije od upletenog pruća
Kroz lavirinte molitvi i ugašenih svećica
Kotrljanje tvrdih točkova niz kaldrme
nepoznatih gradova

Varnice za tvoje oči
Iz tvojih očiju pročitane poruke
Praskaćemo granice nemogućeg
I praćkama od vatre teramo ptice zabluda
Gde je taj Lisabon pitala su deca mirisa
I da nismo slepi ne bi ih se sećali
Igllice reči golicaju naše tabane
Kao prijateljski zemljotresi u zabačenim selima
I životi na kolima sa ljudskom zapregom

Nisam ti se učinio poznat
Nisam te pozvao po imenu
Noć je dirigovala bešumne simfonije
Gde sam te pitao za ples
Umoran od spavanja na postelji od uljanih boja
Zamišljamo taj put preko vatre okejana
Preko šuma očajja i varki sočiva
Iza krivine horizont se razbija u bezbroj priča
Svaka laž tone za sebe
Vode vapila si
Dok se krug vatre zatvarao iza naših leđa

Ce n'est pas la vie

Ujutro
Prsti prljavi od olova
I dim koji pokriva tišinu svojim mirisom
Dan koji ništa ne obećava
Ni sunce koje nikako da probije svojim zlatnim
mačevima stara ogledala neba
Konjska kopita stružu sivilo
Sa dosadno umornih ulica
Stvarnost golih pesnica
Sabija u teške konopce
One koji još prepoznaju tugu
Tvoja koža
Tek je uspomena na san
Snošaj zavera zaborav
Zidovi zalivani znojem
Pretvaraju vidike u postere pune brojeva
I kao da lebdimo nekoliko palčeva iznad tla
Nošeni nevidljivim lažima iz kutije za nakit
Sa zidova muzeja
Iz fabrika memle i gasova
Sve miriše na put balonom
Ka oluji koja ne prestaje da pali kose devojaka
I slučajna prolaznica sa jezikom tajni
U sred dana
Reče mi
To nije život

Pijano cveće

Svakog dana pod krošnjom hrasta u parku
Prokletih
U senci tamnijoj od samog zaborava
Mravi reči izjedaju pticu rugalicu
I pišu knjige na jezicima promašenog sveta
Dok majke u lancima spašavaju tuđu zaleđenu decu
Otvorenih usta prozora ka duši mora
A u suprotnom pravcu
Brodovi bez zastava i jarbola
Raznose flašice sa uljem tamjana uljem od straha
Jesmo li ikada bili sami
U ovom voćnjaku iz istorije
Kojeg se svi sećaju drugačije
U nameri da budućnost bude lepša
Muškarci sa kravatama od svilenog konopca
Pričaju slučajnim prolaznicima svoje snove
Prvi put da se sećam
Njene ruke kao topli oblaci
Grle me u laganom plesu
A njene suze kao prizme nepoznate svetlosti
Crtaju puteve praštanja i nade
Lako lomljivih sijalica nad provalijom svih
mojih kristala
Čekao sam da se vrati sa slatkom kišom
Ali reči nisu bile dovoljne
Ni osvajanje praznog svemira
Ni zidovi bez prozora
Našao sam ovo cveće na klupi lepog imena
Mirisalo je na njene grudi i ostrva bez mora

Pa možda se pretvore u neke lakše okove
Prijemčive novoj modi
Bradavice letnjih pobuna
Milovane vetrom iz šešira
Svet ne prestaje da priziva gladne paukove
Ritmom svojih srebrnih čizama

Maska života

Metalna koža učesnika trke svih pobeda
Danas u devet kačimo srce na udice od kristala
Pa neka se ptice pa neka se vetrovi lualice
Bave težinom otvorenih očiju
Natovarene na naše papirne brodove
Na naše pećine od blata i mahovine
Obećane još dok smo mogli da dodirnemo
Međunožje presahlog vremena
Mišlju da je još uvek moguće
Uživati u nezaustavljivom ringišpilu

Bila si još devojčica kada sam hvatao tvoje poglede
Ne baš nevine i nikako hladne
Čigra koja se vrti iznad tla
Uhvaćena u vilajet požude
Poznavala si sve prolaznike te večeri
Njihova lica iza maski su bila tvoja mala tajna
U predugoj noći pisama i lepih želja
Samo je dodir ostao isti
Pusti ih rekla si
Oni nas ne vide

Večeri s kišom i slutnjom
Čuvari senki nad našom posteljom
Na granici sna i drugog sna
Ti rasipaš reči po napuštenim parkovima
Sa gladnim vukovima pod svojim plaštom
Ovde su nekad gradili zamak za tebe kažeš
Ili tamnicu ako je jesen
Negde između čežnje i ponoći

Na usnuloj klupi stari gramofon recituje
Poeziju izumrlog naroda od leda
I život postaje gipsana maska
Pogodna za svaku priliku

Divne vesti

Na nekoj klupi u parku
Dvadeset koraka iznad sreće
Pramenovi pokošene trave
Na polu žene koja spava
Novinski naslovi preslikani na kolutove za spasavanje
Prenela je svoj ljubavni zagrljaj u snove
A da nije ni znala da se ljubi ujutro
Dok planinska svežina još gricka obrve noći
I liže kovertu pune uzbudljivih reči
Kao pobuna kao dodir
Kao večita kiša na zapaljeni svet
Na njene kamene obline
Pokvareni tranzistor pljuje dobre vesti
Upravo su napravili most preko dijamantskog
potoka

I niko više ne gleda u prašinu
Samleveni skelet prošlosti
Da su nam onda rekli koji put vodi do vešala
Ne bi ih slepo tražili po mraku i tišini
Dok vrištimo imena ubijenih bogova
Davno uteranih pod naše prostrane kožne fotelje
Nerazgovetna imena žena-zmajeva
Sada već opevanih u nekoliko tajnih skripti
Gde poslednji adeпти čuvaju vatru
Života i drugih dečijih igara
Ona širi noge dok sanja probuđeni vulkan
I samo zajedno
Zemljotresi

Izmišljeni grad

Osvane ponekad neki izmišljeni grad
Grad u kojem me ljubiš neprestano
Gde žive slike razmenjuju boje
Kao spermu trenutka
Ili kamenčice u cipeli
I neki putnik ratova osvane
I koracima ispisuje tužne stihove
Po omamljenim parkovima
I zamrznutim klupama govori tvoje ime
Razvučeno po oblacima snova
I dan sa kišom kamena i radosti
Počinje pijankom proletera
Sa mudima od magneta
I pogrešnim bibliotekama
Njima je jasno da ne mogu više
Ni ovako ni onako život ne prestaje da beži
Ti više ne izlaziš iz svoje sobe
Zamišljena u zapečku
Češljaš vreme
I otkinute čvorove bacaš u vatru
Kao sećanja
I više nije taj dan i više nije ta noć
Samoubistvo brojeva pod crvenom lampom
Kora tvog lica puca
Grane pevaju
U zaustavljenoj jeseni lišće samo što nije
Ja dolazim da ti pričam bajke
U kojima je moguće proživeti kroz tišinu
Koliko ste popili večeras

Pitali su vozača policajci naopačke
Njihove značke su pevale
O krvi cveću
Dok si me čekala na balkonu od šećera
Od šećerne vate boje meseca
Vlažnih usana ovlaš otvorenih
Kako si velika i mala
I kako si ista kao noć
Puštaš me da umrem u tvojoj kosi
Među tvojim nogama
Dok piškiš po vasioni
Dašak vetra je tvoje ime
I nisam zaboravio da te volim
I mada znaš da sam ti u suknjama
Puštaš život da se zapliće
Kao da me nikada nije ni bilo
I spomenici ti se klanjaju
Jugo ti donosi orgazme
I pre nego što me shvatiš ozbiljno
Gasiš sunce svojim otrovnim glasom
Crvena jedrilice na isprekidanom horizontu
Nosiš sa sobom sva mora
Spasavaš svet svojom magijom
I krvlju čistiš reke i šume
Da li biste bili ljubazni da ugasite svoje telefone
I zapalite vrhove svoga zadovoljstva
Spustite zavese ako vodite ljubav
Let će trajati dovoljno dugo
Ili dovoljno kratko ako vam tako više prija
Sudaraju se oblaci
Automobili zavijaju
Liftovi izleću u budućnost
Frizeri šišaju vazduh
Umorni stanovnici jogurta čekaju sveže kifle

Opet je mladost po stoti put
Ako ostanemo sami u trenutku
Dozvoli mi da te pogledam u oči
I ukradem uzdah sa tvog jastuka
Zauvek i uvek
Bespilotna letelica
Sakuplja snove

Ista noć

Ponovo je noć
Ona ista u kojoj smo se kupali
Goli od misli i čekanja
Sove od pepela i neona
Pijane od kapi ljubavi
Sa zatamnjenih prozora
Mesec se utapao
U mirišljave zvezde
U gradu bez koraka
U tvojoj ruci
Priče bez pogleda
Neko je kucao na vrata ka napolju
Noseći poklone od laži
Poklone od juče
Ali naša postelja od poplava
Nije prestala da nas štiti
Svojim bujicama reči
Bujicama dodira
Vetar nas je pratio zatvorenih očiju
I čerge su promicale
Ponavljajući tvoje ime
Znali smo gde su daljine
U noći bez zavera i snova
Koju uvek čekamo
Raširenih očiju

Prazne strane

Isčupao sam kaktus života
Sa tvojih pustinskih ramena
Voda je trčala kroz prozore
Sa svojim mermernim jaucima
Gde snovi istorije popunjavaju pukotine
Niko te nije zvao po imenu vasiona
Kosmati puževi su pevali kraljici
I tvoja jedina briga se razlila po stolu
Kao ukrštene reči bezbojnog mastila
Žurke su trajale godinama
Dok nismo naučili da spavamo
Tišina rekao sam ti
Dok si mahala nogama po praznoj sobi
Večiti praznik pijanih arhitekata
U veselim odronima
Sumnjivim poslovima
Menjao sam ti trake
Za dodatnu sumu letećih riba
Ali noć
Beskrajna sa svojim dugačkim prstima
Uzimala je uzorke krvi sa tvojih usana
Gde sam te ljubio
I gotovo da sam zaboravio rođendan laste
Isprekidan kao dvostruke reči
Ali si ti ostala u dodirima
Nasmejana do zla boga
Svojim zlatnim lancima

Smrt jednog kicoša

Noć se prepolovila
Preko mog sna o lakovanim cipelama u lokvi
krvi

Ali to nije bila krv ovog sveta
Ni noć iz koje bi bežali naslednici teških
ključeva

Tek moje otvorene oči pred kojima se
menjaju stvarnosti

Kao vremenske prilike i katastrofe
Držao sam u rukama prstenje prinčeva
I ono se pretapalo u tajne poruke zalutalih
lepotica

Dok su kočije pune lišća
Jurile Monparnasom gore dole
Jaučući adrese poznatih lopova
Poznatih prodavaca sreće
Između izmišljenih paravana lutkarskih
pozorišta

Moj štap je držao ritam ulice
I crtao golubove po parkovima
Izgubljene zastave su se vijorile bez vetra
Pozdravljajući moguću zoru
Prijatelji su nosili leptire umesto mašni
I vajali oblake u sladolede
Igrali smo masne fote
I smejali se nespretnim poljupcima ptica
Kad još nismo znali sve mirise pokislih šuma
I napuštenih plaža od stakla
Na Kalemegdanu smo uzalud čekali zoru

I čaj se ohladio još pre ljubavne molitve
Nisam uspeo da ti kažem u čemu je greška
I da njena kolena nisu od papira
Prepustio sam okeanu da se bavi sudskim
procesima

I sa cipelama lakšim od sunca
Prelazio sam ledene mostove
I šume pune šapata na severnoj klackalici
Pričali smo priče pored hladne vatre
I držali se za ruke oko milenijumskih stabala
Na čijoj kori je priča bez vremena
Biblija snova i omaški u pisanju
Odseli smo u maloj rimskoj mansardi
Punoj nemih golubova i satova bez kazaljki
I četiri ruže sveta su pokrivala naše puteve
svojim ljutim laticama

Hranili smo bogove razbibrigama
I nismo se sećali
Ali možda sam bio sam u tim mislima sveta
Moja koža je već postajala kaput
I svaki korak je navodio pse tragače
Ka ledenim pećinama punim tvojih slika
Gde jedino postojiš mimo mojih snova
U Peruu sam te plaćao zlatom
Ali je cena bila preniska za nešto čega nema
I kuće su vrištale tvoje ime škiljavim svetlom
U pustinji bez tragova i znakova
Umirao sam hiljadu puta na dan
Sa svakim dahom šaputao sam laži o sreći
Dok nisam postao jednokratna kiša
u tvojoj bašti

Ili crvena tačka u tvom oku
Ili reč zaglavljena u grlu mađioničara
Koji je upravo sakrio pola sveta iza svoje magije

Htedoh da kažem
Voleo bih da mogu da ispravim sve puteve
po kojima sam padao
Nisam spavao godinama
Ali su snovi nastavili da dolaze
I prave nam postelju gde vodimo ljubav
bez pokreta
Bez pogleda
Raširenih krila ptica noći beskrajno umire
Sa svim rečima ukradenim iz poluizgorelih
imenika
U Alabami si mi plaćala piće suludo gola
I raspoložena da me odvedeš ko zna gde
Ali ja nisam bio tu
I mojim vingtip cipelama i konopcima
rastegnutim od luke do močvara
Autobusom punim pitanja bez odgovora
Nikada nismo stigli do bilo gde
Jer nije bilo vetra
More me je spasavalo od svojih ludorija
Nije mi bilo jasno da li umirem ili živim iz
početka
Godinama posle toga sam vukao svoje noge
po ostrim ivicama vulkana
Pokušavajući da prepoznam mirise raznih
doba dana
Ali je sve postalo neprekidan ton skoro vrisak
S kojim sam se družio u uraganima
U noćima čija tama oscilira pritisnuta
snovima u bekstvu
Ali nema se gde u ovom blještavilu koje
krade misli
Žbiri su mi za petama
Plaze svojim dugačkim jezicima

U knjižare bez brojeva zaverenika
U kupatila bez vode
Neće naći ništa u zaleđenom vremenu
Ni ime grada koji te voli
Ni mesec koji ti šije haljinu
Ni penu potrošenih dana
Koja se topi na tvom jeziku tajni
Sakrio sam te od svih požudnih pogleda
Samouvereno koračam kroz bestidne pijace
Kroz plastične parkove bez ptica
Moj poslednji metak zuji mračnim ulicama
Njegova pesma se može čuti u opijumskim
sobama Pigala

I u jutarnjim ćoškovima Pacifika
Podignite pogled
I nećete videti moje telo
Ni pepeo cigarete dogorele do prstiju
Ni knjige pune jesenjeg lišća
Tek na samoj ivici Parka Bit Šomon
Iza svih ukradenih poljubaca
Ispod strpljivog čuvenog Mosta samoubica
Naći ćete samo praznu odeću
S mog poslednjeg putovanja

PARISKI SNOVI

Oda Andreu Bretonu

Pišem vam dugo
Zato što znam da poznajete večnost
Još kada smo
Niz ulicu Fontain
Puštali zmajeve slobode
A da se nikada nismo sreli

Svojim štapom ste menjali glagole
I tek ponekad bi
Laganim dodirom oboda šešira
Priznali da znate
pored koga prolazite
U Parizu 2022
kao i pre sto godina
Zlatne reči češljaju oblake
A snovi oblače jutro

Od Pigala
gde slobodni dodiri
ispunjavaju vreme kišom
i osmesi teku niz Montmartr
skriveni u džepove slučaja

I niže do beskorisne kapije Sen Deni
Gde rastu tumori civilizacije
Kada preteruje
Kada se pravi važna

Pa sve do Sene
koja pijano teče
obuzdana teškim rečima
i krvlju revolucija

Tamo ste pekli zanate
Tamo ste bacali ordenje
I nisu vas prepoznali
Kada ste im zamenili prozore
I postavili ogledala ispred očiju
Njihovo neznanje se tumbalo
U nezaustavljivoj mašini za glupost
Izvinite za zaborav

Češljevi i sumpor za tu napuštenu kosu
Za neuzvrćene stihove
Koje ste posvetili
Dragim duhovima
I dušama lutalicama
Niz ulicu Lafonten
Jedne nesrećne jeseni
Jedne prozirne ljubavi

Vi
Sastavljeni od retkih metala
I naivne umetnosti
Vodili ste neumorne razgovore
S mrtvim pesnicima
I zaljubljenicima u snove i oblake
U školi za krajputaše
Gde ste i mene našli
Potpuno vlažnog
Od kiše i poezije

Od tada evo šetamo
Po ulicama koje nam daju imena
Po parkovima koji nas rastu
Oko spomenika koji nas pozdravljaju

Tu negde između
spolja i iznutra

jave i snova
života i smrti

Gubimo korake kojih nema
Sakupljamo staklo talasa
I zlato vremena
Ka kome pokazujete
Razdraganim perom

I sto godina posle
Sve je isto?

Nesreća leži na ulici
A zlo nas traži
Svojim oštrim pipcima
Vazduh je teži od reči
Sjajni štitovi stvarnosti
Skeću nam pogled ka travi
koja nema odgovor

A nas nigde
Osim u snovima
Beli
Kao ljubav

Da svako ima svog Vašea da li bi napunili
mrežu za leptirove primercima sanjalačke
vrste kojim je preplavljen pisači sto iznad
Pariza a da ga oblaci ne pokrivaju ni pri
najljućim olujama koje su moje cipele
jednog Novembra donosile u malim
paketićima za decu trotoara za predstojeće
bahanalije hedonizma i ako su ratovi bili
katastar za nepoverenje u stvarnost šta je
moglo biti drugačije šta smo mogli drugačije
da kažemo a da nam ista pena isti gnev ne

izađe na usta dok stojimo na sred puta pred
gvozdenom istinom naoružani rečju stare
Bodlerove pesme...

*„Dok se mrak slivao sa neba
Po svetu zamrlom i mutnom“*

Andre

Puis-je te tutoie

Možda sam previše zamišljao

Naš prvi susret u prodavnici štapova

U jednom od izgubljenih pasaža

U gradu koji nas je rodio

Tebe u vatri poezije

Mene na kraju sveta

Naš tajni pozdrav

Više iz šale nego kao simbol zavere

Ostaje posvećen novom svetu

O kome su snovi sanjani odvajkada

Ostali u kutiji od kože kornjače

Ili u krčagu iz Pompeje punom isparenja

Ne znam da li si čuo

Baloni pušteni u etar iznad Himlaja

Skupljali su samo dobre zrake Sunca

Koje smo onda stakličima sa plaže

Pretvarali u lasere srca

Kao bedževi ili prstenovi

Na pisaćem stolu lutalice u jesen

U magli

Tek propupele misli

Koje se upliću u žičane oblake raznih smešnih
oblika

Tu na Trgu Franca Lista

Gde sam čekao

Ne tebe ili ne nešto
Već samo da me prođe vrtoglavica
Koja se javlja kad god pomislim na tebe i na
one koje si smatrao svojim herojima
Ili kad naglo ustanem

Andre
Kasno je
Tepih na kome spavam se izmiče
I neznam da li ću uspeti da doletim do mesta
susreta

Njegovih klavirskih dirki
I pontonskih mostova na reci pisama
I ne plašim se vremena
Ni odrona kamenja
Putevi kojima prolazimo i onako nisu stvarni
Samo

Voie sans issue
Koji čeka na besmisleni javu
Sa druge strane ludila
Koje je i naše ako preskočimo svakodnevne
razgovore (small talks)

Vreme je lepo
da se umre

Kako si
kad te nema tu
Šta radiš
u svetu bez posla

Da li naši koraci svetle
da li viču

Skupimo ih u kesu za nakit
Možda buduće ulice
Ispresecane uspomenuama i divljim kestenovima
Budu manje grube prema njima

I rečima sitnih ptica na istom pisaćem stolu
I ustima devojčica
Možda će lutanja biti plodnija
Preko puta Moroove kuće
Zaustavljen automobil u plamenu
Kao zlato za krv
U luli duvana
 U močvarama
Prepisujemo misli
Kao dodir
Duboko duboko

Pariz

I sve suze ovog umornog mora
Na buvljoj pijaci u Parizu
Prodajem svoje srce za mesto u vitrini
Za dosadne sate sa pogledom na Monmartre
Gde je kafa gorka kad pada kiša
I gde godišnja doba varaju na kartama
Pa ne znam da li da obučem svoje sivo lice
Ili da stavim kravatu osmeha
Ali svejedno izlazim
Džepova punih koraka
Ili klikera ako se predomislim
I pozovem te da vodimo ljubav
Na srebrnoj dasci Sene
Na njenoj usni
Gde brodovi puni nemih pijanih lica
Zaboravljaju da sanjaju
Zaboravljaju na nas
Pariz
Kao zgužvani čaršaf
Prelistava uzdahe i treptaje sati dani voće od ukusa
Raste moja sudbuna u tvom stimaku
Od lišća javora i mekih razgovora
Dok se uvlačimo jedno u drugo
Zaštićeni čudima
Koja skreću pažnju zbunjenim turistima
Rekao sam ti
Neće nas naše bombe
Postavljene na strateška mesta
Za naslove izgorelih novina

Za izmišljeni život nadničara
Kada se probude
Zasvetleće pojedini prozori
Na susednim urušenim zgradama
I isureće kajgana zaboravljenih dana
Na Mareju na Halama
Niko neće stati sa svetom
Koji nestaje u svom neznanju
Vidim raširila si noge
I ja sam spreman da prodrem u tvoju istinu
Da hvatam tvoje talase
Da pijem izgubljena vina
Veče se prelama preko tvojih ramena
I iako čutiš ja te razumem
Tvoj naglasak te otkriva
Otkriva ti grudi pupak pol
Parižanko moja strankinjo
Ovaj grad je tvoj poklon koji mi te poklanja
Upakovanu u duhove beskonačnih ulica
I nevidljivih mostova
U vremenu

Napušteno

Ulice su izmišljale korake za šetnju posle večere
Nisam te noćas sanjao
I plaže su prestale da šuščaju svoje tajne
Nisam te noćas sanjao
Ponegde su ulazi škakljali lenju pomračinu
Nisam te noćas sanjao
Uši grada su zvonile tajne himne
Nisam te noćas sanjao
Užurbani kandelabri su menjali boje svetla
Nisam te noćas sanjao
Kao da se strah od tišine širio po bulevarima i
stanicana
Nisam te noćas sanjao
Imena na sandučićima su menjala mesta
Nisam te noćas sanjao
A noć je ostala gluva pred punim čašama
Nisam te noćas sanjao
Zora noć kiša otvaranje kutije za nakit
Nisam te noćas sanjao
Vreme se igralo sa praznim prostorom tvoje
carevine
Nisam te noćas sanjao
I kao svitci koji šalju signale izgubljenim
brodovima
Nisam te noćas sanjao
Njihove sirene golih grudi pevaju suviše visoko
Nisam te noćas sanjao
U tom prepunom vakuumu prazničnih prevara
Nisam te noćas sanjao

Samo jedna reč ispletana od žica poludelog klavira
Nisam te noćas sanjao
I od tri slova izgubljena u ponoru mog srca
Nisam te noćas sanjao
Dve tačke crta i jesen koja se ne dešava često
Nisam te noćas sanjao
Na tvom dlanu sam spavao kao zaklan jastucima
Nisam te noćas sanjao
I nisam te noćas sanjao
Nisam te noćas sanjao
Bila si tu

Prokleti

Neko nas je prokleo
I više ne znamo da sedimo
Samo vodimo ljubav
Ili jurimo kroz oznojane ulice Pariza
Što mi dođe na isto
Jer orgazmična usamljenost ne prestaje
Sa promenom svetla
I nije važno da li se volimo tiho
Ili naši koraci odjekuju na kaldrmi
 kao kopita prošlosti
Mi nastavljamo (bezbudni) i nemi
Jer ovde su snovi samo boje bez reči
Trčimo valjamo se
Plavimo ulice svojim tajnim mirisima
Kao voda niz trotoare
Umorne od čekanja
Umorne od tišine
Zaobilazimo prodavnice nade
I dubre uređeno po izlozima
Tek po neku gasni svetiljku
Nazovemo pravim imenom
Bez obećanja samo život
Sa kožom rastegnutom na doboš sudbine
Krademo godine od pospanih stabala
Koja izgledaju kao palnete
Nekog pristojnijeg svemira
Puštamo korenje da se prepliće
I svetlost nam igra u grlima
Svrši šapućeš mi

Oni te čekaju
Dok svojim zemljotresima
Menjaš sveže pejzaže
I pomešane duše rasprskavaš po teškom nebu
Vreme se izvrće namešta
Dok pokušavamo da vidimo isti film
Na otvorenim prozorima
Daleko iznad jave
Kasno je kažeš
Tvoji su pesnici utihnuli
I noć je sada gluva soba
Izbušena pogledima
Ka radoznalim zvezdama
I krevet od crne vode
Smiruje svoje talase
I ne obećava ništa
Lezi kažeš
Svojom baršunastom kožom pokrivaš
 moje umorne oči lutajuća svetla beznađa
I drski oblaci
I bestidne oluje
I magične vulkanske erupcije
Izmiču tlo pod nogama stvarnosti
Koja i nije ubedljiva u nastupu besa
 pred otvaranje spomenika pokojnom satu
 čije ruke na grudima obeležavaju tačku
 na licu istorije u kojoj je sve moglo da bude
 ali se izgubilo u tom mladežu
 nalik na crnu rupu u nelagodnom svemiru
I tvoja ruka
 drugačija od sunca
Rasklanja alge sa mojih grudi
Plivao si kažeš
I pokazuješ moje talase

kutiji od kose
Bez dna
 ona je svedok
Kako su dani kovali zaveru
A noći vodile revolucije
I ništa nije crno belo
Kada se pomešamo na tom krevetu
Kao boja na štafelaju nepoznatog slikara
Umor nas podiže iznad usnulog grada
I koracima većim od ulica
Idemo kažeš

*Jadnost**

Obučena u nasmejane plastične kese
Vuče se po luna parkovima života
Sve zelene vrteške nade
I crveni automobili sreće
Streljane za ubijanje dosade
U kuća strave tek da se oseti bar neki dodir
Besciljne Pirove pobede na tacni
Obezglavljeni prinčevi na prljavom prestolu

Jadnost bez zuba i kostiju
Ostavlja mokri trag na pločniku
Kao zalutali puž u džepu putnika
Ili cunami rano ujutro dok je kafa još topla
Svi kostimi putijućeg pozorošta
I kisele maske na licima
Ne mogu pokriti čireve na istanjenoj koži
Dani bez osmeha i noći bez snova
Ruke vezane u mornarske čvorove
I olupine bez vode

Jadnost se ne druži sa vetrom
I ne može da poleti od proste sreće
Njene mreže razvučene po nebu
Hvataju paukove straha i nade
I sećanje na propušteni život
Kada je još bilo ptica
Na granama drveća koje govori
Na prozorima sveže okrećenih soba
U mislima

Hodam u snu otvorenih očiju
Moji nervi svojim udicama
Pecaju boje mojih iscepkanih reči
Široki putevi magle i otvorene šume
Mora u ušima održavaju ravnotežu
Gravitacija juri vreme po parkovima
Olovka skazaljka dve školovane žabe
Sve ruže sveta na dlanu čistog razuma
Bezbrojni porođaji lepote
Bezbolni rekao bih na jeziku snova

Dok jadnost oblači svoje jutarnje rite
I amonijakom začarava vazduh
Nenosna buka bez glasova
Rasteže kožu dana na dobošu besmisla
Ljudi sa licem u džepovima
Gase zelena svetla golim rukama
Dok niz ulicu sličnu bilo kojoj
Odlaze razlozi sigurnih koraka
I teče neobjašnjiva crvena reka

**Na engleskom i francuskom „miserabilism“*

Magija

Nosila je svoju kosu
Kroz ulice magičnog grada
Kao zlatni oblak kiše
Ljudi su se okretali za njom
Ali nisu upirali prstom zbog uroka
Dok je crtala ulice svojim koracima
I oblikovala parkove svojim pogledima
I kada bi pustila svoje brodove
Niz Senu koja joj se divila
Sve bi stalo
Osim sna
U kome nastavljamo da lebdimo
Nošeni notama na njenim prstima
Mirisom retkog čaja na njenim usnama
I igrom slučaja kojim se napaja
Otvora sva moja vrata za sećanja
Uhvaćena u momenat
Ona ne popušta
Očima deteta razbija predrasude
I neprestano mi oprašta
Što sam lud
Za njom

Grad

Nasumice čitamo tvoje ulice
Kao da listamo knjigu poezije
Ljubavne tragične
Zarobljene u nemir protesta
U nasilje revolucija
U snove o sreći
Ugao po ugao
Rasipamo iznenađenja
Neumšte prikaze beskraj
I obećanja budućnosti
Koraci kao jesenje lišće
Rasuti po pogledima
Po trotoarima providne sreće
Gde ubogi prosjak spava
Sa pozdravom kiše na usnama
I kletvom u mislima
Da li nas poznaje
Taj hroničar šetnji
Jesmo li prošli kroz njegove priče
Tu gde počinju parkovi zaborava
I gde te držim za ruku
Dok se pretvaram u helijumski balon
I polećem u nepoznati oblak
Drži me nestajem
Ti si sidro ove olupine
Čija su jedra raznih boja
Još uvek vidljiva
Na onoj stranici ulici
Gde pada noć

I svetla se mešaju
Još jedan red do ponoći
Još jedna ulica pre sna
I dok vetar menja pravac
Polažeš me u krevet od
Sagorelih latica cveća

Zvezde

Celu rustičnu noć
Skupljao sam retke zvezde za tebe
Iz tame okrnjene teškim mesecom
Zalutalim sa neke daleke planete

Hodao sam po tom šakaljivom mraku
Po plaži od dosadnog peska
Dovučenog sa dna dubokih priča
I misli zaslađenih tragičnim krajem

Kao srebrni zubi lažnih turista
Svetlucale su naslonjene na početski tvog imena
U tragičnoj tišini završenih snova
Bez talasa pažljivo izabranog mora

Krovovi prugasto nasmejanih kuća
Lagano dotaknutih u znak pozdrava
Mojim nasumice razbacanim stopalima
Padali su na krajeve pogledima izlizanih ulica

I niko iz tog pozorišta otrovnog svemira
Iz tih podmornica bez prozora u mrak
Nije video tu krađu usnulih dijadema
Tu neslanu šalu vrednih konstelacija

Gde sam te sreo

Dobri ljudi
Čisti ljudi
Sa trepavicama od čelične vune
I pesmama punim potrebne tišine
Ti si svoje suknje dizala na planine
Ali vetar nije bio tu
Iskrali smo se iz praznih zatvora
Na konjskim zubima zore
Divni ljudi
Uspavani zvukom tvog plivanja
Vezivali su svoje brodove za maglu
Svoje čaršave za istinu
Razvlačili kožu dana za tvoje jedro
Dok kuvaš rezance pomračine
I maskiraš mokre leptire
U tvojoj pernici raznobojnog peska
U grmljavini noćne stvarnosti
Ne vidim ti lice

Iluzije

Između belih dirki dana
Procepi noći ljušte voće stvarnosti
Teže nego olovni kapci oluje
U zameni teza razuma i peska
Poigravanje praznim rečima i iluzijama
maskiranim u snove
Kao mljevenje peska golim rukama
Ponavljanje pokreta zaboravljenog plesa
Tvoje grudi
Oh tvoje grudi zaustavljaju moje srce
I ritam više ne popušta stisak
Padaju poslednje kulise pozorišta koje smo
zvali dom
Svojim jezikom zmije i proročice
Zaustavljaš vetar
Zavera golih ratnika počinje pesmom čudnih ptica
Moralo je biti negde među zvezdama
Tvoje ime sa dva meseca
Dva priveska oko vrata sudbine
Kao sudar oka i komete u zoru 1867
I sve stvarnosti od tada sagorevaju u atmosferi
ratova
Ljubi me
Nemoj da gledaš kroz mene
Neka sam zavesa na prozorima
Da ti svetlo vernika dana
Ne ometa tišinu sna

Neki drugi život

Taj zid se pomera pod rentgenskim zracima
Koji pitaju pogrešna pitanja
Nesremni da prihvate greške u strukturi
Prozirne uspomene na dodire odrastanja
Ptice sa staklenim kljunovima
I tužnim posrebnim krilima
Kao da sam ušao u pogrešan autobus
Nasumice izgovarajući imena ljubavnica
Pritisnuta teškim listovima nepročitanih knjiga
I neobojenim platnima dekalkomanije
Razapetim na jarbole zalutalog broda
Gde sam visio nasmejan za tvoje proslave
I tvoje saplitanje o moja lutanja
I ta ogromna mreža za leptire
Što pretii iznad planete očaja
Možda zaustavi vreme natezanja
Možda ogledala počnu da se otvaraju
Da pucaju kao brane za reke snova
Nedovršene stvarnosti što mirišu na slobodu
I tvoje ruke na mom umornom krilu
Izlazimo zajedno na stanici od vode
Prolaznici krađu zlato tvoje kose
Ulica nas vodi u svoje tajne
I samo sekund beskrajnih života
Škripa točkova
Zora neprekinuta

Dani

Dani kao čiste suze
Ne prestaju da cure niz obraze snova
Razmazujući boje sećanja po crnim zidovima
Po mojim dlanovima uspavanih novčića
Čije srebro crta čarobne krevete jeftinih hotela
Gde živimo spojeni u ramenima
U neprobojnim trouglovima jednakih stranica
Kao zaboravljeni puževi u tišini
Razmenjujemo stare ulaznice za pozorišta
Stavljamo misli u kutiju duvana
Nestašno si gola u mojoj glavi
I preciznim dodirima golicaš vulkane

Ne danas

Mora su se podigla preko horizonta
Brodovi puni neispunjenih želja
Lebde između nekad i sutra
Jedra od listova kalendara lelujaju sanjajući vetar
Njihove čelične grudi tonu u mekanu tišinu
Bez brojeva oni su izmišljeni
I samo kaplju iz svemirske česme
Put oko sveta oko oka oko prsta
Pauci pletu mreže od talasa
U prepunoj sudnici nema ljudskih glasova
I čekić razbija lobanje smisla
I dalje se držimo za rđave ograde
Bofori žongliraju sa našim mislima
Dok isčitavam tvoja mirisna pisma

Leptire šume sa dna ove jave morá
Dani kao zrnca peska na otvorenom
pokeraškom stolu
Ulažem dve reči i pogled u daljinu
Za tvoje lokne u prevari svetla

Taj isti dan

Brojimo poljupce unazad
Prolazimo pored nedovršenih kuća od ribljih
kostiju
Uvek je voda kada smo gladni
I kada prošivamo zore nevidljivim koncem
Kao u bajkama koje skakuću po lepim
datumima
Poređanim u kratke brojanice za prazne
molitve
Možda dođe noć i baci nam pojas za spasavanje
Od snova i uzdaha u pupoljcima bicikla za
dvoje
I raspršenih latica vremena koje nas neće
Tu se razvijaju putevi od tvoje kose
Koji vode do gradova izgubljenih u mirisima
U dodirima gumenih ljudi bez očiju
Gradova strašnih
Kao sudar aviona i zemljotresa
Na tvom mokrom stomaku

A onda

Narukvice sunđeri i okrnjeni lončići za kafu
Možda uspemo da sakupimo taj pesak u džepove
Kad sam te nacrtao bila si velika kao kula San Žak
Kao njena senka pre ulaska u podzemni grad

Nosiš svoj *čarobni štapić** kao sve komšije
I prepoznajem te
Dani te nisu našminkali kišom
Ni suncem čija si tajna ljubavnica
Zauvek
Iza ugla

*Na francuskom *baguette* znači i čarobni štapić i vekna hleba. Moguće je prepoznati Parižane po tome što nose baguette sa sobom.

Nevidljivo

Otkad su skinuli cenu sa oblaka
Više niko ne vidi one brodove pse i cveće
Oivičene srebrom osmeha
Kako klize niz golo nebo
Neuhvaćeni u mrežu za leptire
Mumificirane dečije mašte

Nestali su i putevi lutanja kroz bezvredne šume
Gde mirisna mahovina pretvara snove u klikere
Kao oči neke drugačije stvarnosti
Nevidljive od šarenih bilborda kolektivnog
ludila

Neko je umoran u tvojoj sobi neko plače

Ne vide se talasi bezbržnih mora
Po kojima smo tkali besciljne puteve
Našim barkama od kore drveta i staklene vune
Na vetru raznih dimenzija
Ta mora znaš
Bila su nekada stvarna
Uhvaćene oluje i besana magla
Prijateljske provalije i pozdravi sa krme

Nevidljive su i reči na finom papiru sumnje
Gde ispisuješ poslednje otkucaje srca moderne
Kao Ruso sa svojim naoštrenim perom novog sveta
U varljivom dobu razuma
Ili ona deca na večitom Putu suza
Oni nisu dočekali ni sedam godina nesreće
Ispred razbijenih ogledala
U kojima je još padala kiša u beskrajni lavor noći

Zaljubljene knjige i mračni parkovi
Prljavi poljupci mesečine
Nemoćni vekovi što uzalud cvile
Pred pećinom civilizacije koja se prodaje za par
svilenih čarapa

Nevidljivi prijatelji razmenjuju prste i snove
Na pijaci lišća i otvorenih kofera
Ponekad otvore malu kutiju punu mirisa mladosti
I malo tog zrnevlja raspu po tišini groblja
Negde ispod zvezda i krošnji zabluda
Za ptice doletele sa severa
Ili samo odmahnu rukom
Ostavljajući senilnu nadu da skapa od žeđi
Nije nam potrebna za hodanje unazad
Po travi koja trči

Neko otvara prozor u tvojoj sobi
zemljotres

Skraćeni lanci zveckaju zvec zvec
Svetlucave udice pevaju pec pec
Dani kao žileti briju obraze slobode
Niko u ovom vozu ne ume da čita
Na San Žermenu moje su noge od olova
I neke druge tajne mirišu na zoru
U kojoj si didirom nevidljivosti
Upoznala munje sa mojim srcem

Tragovi nevidljivih pisama poštovaocima
samoće

Vozili smo kola na ljubavni pogon
Po ulicama napuštenog grada
Na napuštenom jugu Italije
Loplop nam je gledao u šolju

Lebdenje

Moj um je balon pun zapaljivih gasova
Koji lebdi između nepravilnih stvarnosti
Odbijajući se o njihove obline
Njihove vlažne prste bez potkovic
I jesen koja se rasteže niz nebo ulice
Svaki dodir je avantura
Čiji smisao se gubi u pomešanim bojama svesti
Reči bi pokvarile te vatromete
Te izlive lave u dlanove reka
Taj vetar u grudima džinovskog drveća
Sedišta nekog voza koji klizi niz bore mora
Bez pogleda lica razmenjuju sličnosti
I svi su dani nalik na druge dane
U odbojci odbeglih krovova
I mekoća napuštenih zidova
Raskalašna bića od magle
I krajputaši bez jasnih puteva
Odbijam se daleko
Odbijam se na kratko
Odjek praznine poznaje stepenište gore-dole
Umorni pas naslonjen na travnati oblak tik
iznad ruševina zamka
Odjek praznine priča priče koje više nisu
sećanja
Umorni pas naslonjen na beli vetar u pravom
trenutku
Vreme se menja pod iglama razuma
Pa šta ako jednom

Uz Bretonovo zlato vremena
I Lotramonov kostur na Pantenonu
Slučajno naletim na jednu od bodlji

Leto

Ne poznajem utrobu paradajza
A možda sam i smešan u tom poređenju
Isprekidanih linija bespuća
Okretanja u krug
Po istoimenim ulicama
Šinama koje nestaju u nebu
Gizdave planine u najavi
Ispod tog mosta spavaju izgubljeni
I oni koji čute
U nameri da nas prevare
Kada pitamo za pravac vetra
Za uspomene
Jezivi su snovi beskućnika
I oni ih prodaju na raskrsnicana
Po razgrađenom gradu
Po smrtima ptica
Uveče
U tišini reklama
I pumpi za hranjenje meseca
Tvoje disanje remeti tišinu
Na način talasa i crnih rupa
I pravi muziku bez zidova i misli
Za filmove mojih snova
Za razgovore
Jednom sam te video kako nosiš suze
Zabrinuta za neozbiljne goste
Za zbunjene šegrte
Za koze odbrane
Imala si zasukane rukave

I crne čizme od blata
Spremna da odletiš gde si potrebna
Nepoznata
Usamljena
Kamenje se lomilo pod tvojim pogledom
I uplašena stvarnost je utonula
U svoje tople laži
U šećernu vatu
Pleh orkestar je sakrivao istinu
Plaže su disale duboko
Čas prazne čas pokrivene jeftimim kožama
I hladnim tuševima tuge
Dosada koja broji dane za nas
Izmišlja sledeću veliku avanturu
Daleko
Kroz infantilno vreme
I sunce koje ga ne zaustavlja
Svojim teškim zracima
Svojom taštinom
Brojimo talase u nadi da će se čvor zagonetke
sam razrešiti

Kad ono međutim
Niko nas ne gleda
Uzbuđeni leptiri poskakuju
I šta još ima da se vidi
Na toj obali besmisla
Usamljeni suncobran bez boje
Prevrnuta čaša koja čuva poslednju kap vina
Istopljena misao o sladoledu
Novčanik pun mamaca
Umorno jato ptica
I tišina
Ispresecana samoglasnicima

Ustajem da promenim tapete
Ali suton ne dolazi
Samo samoća
Preklapa nebo

Park Bit-Šomon

Šunjamo se tako
Kroz paučinu prošlosti
Sakupljamo tragove odbeglih zaverenika
I prosute poljupce po klupama ljubavnika
Slomljena srca pod nemim krošnjama
Poslednje korake samoubica
Sa mosta koji se ne seća

Tu su se nekada vodile bitke snova
Sa retkim kamenjem i poludivljim ljudima
Korak po korak
Ponavljamo lepe greške
Sva ćutanja koja znače poštovanje
U odelima bez svetla
S vodom u plućima
Odajemo poštu šetačima
Bezбриžno izgubljenim
U traženju nepostojećih ulica
La Rue Guignole a droit
Kiša nam se smeje
Dok gledamo
Davno završenu lutkarsku predstavu
Tu
Na dodir od zaborava
Ostavljamo nejasne poruke
I dok kapija škripi naša imena
Naši pogledi upliću
Skori povratak

Buše naše kišobrane od paučine
I zardale udice bez živih mamaca
Pecaju naše drhtave vilice
Svet se raspada u hiljade mirisa
Trotoar vremena se mrvči u pesak
U peščanu plažu ko zna gde i zašto
I za dužinu bestidnog poljupca
Koliko je dovoljno da jato ptica izrezbari tužno
nebo svojim kricima
Ti bacaš moje okove u knjigu zaborava

Prošlost

Vratite me u devetnosti vek
U divne začkoljice ljudskog uma
U tajne sveske zaverenika
I sapun što miriše na zoru
Na tvoje netaknute grudi
Cvetna polja sna i jave
Sa selima koja putuju
I nekontrolisanim trzajima novih poznanstava
Neobavezno držanje za ruke poslepodne
I prve cigarete sa mirisom daljine
Hiljadu osamsto šesdeset sedme
Srce slobode izbodeno ružnim rečima
Još uvek je kucalo u ritmu sa vremenom mora
Sa oznojenim dlanovima balerine
Predstava počinje odjecima iz dalekih kanjona
bez vode

I uskoro je scena prepuna govornika
Nekih bez zuba ali sa večitim osmehom
Ona na prstima leluja kroz sopstvena iskustva
I priče predaka koje se prelivaju
Preko popločanih ulica golobradih gradova
Uz užasne krike rađala se lokomotiva
Ljudi sa licima pocrnelim od rada
Smišljali su neku drugu stvarnost
Ona je pisala stihove ulica
Koracima u cipelama od mašte
Još se moglo čuti dozivanje ljubavnika kroz
džepove noći
Pa i njena pesma o poljupcima

Prosutim po slepim ulicama
I parkovima bez izlaza
Nisu uzimali pred istopljenim carskim
topovima
I novoizmišljenim slobodama
Za zarobljenike civilizacije
Tu i tamo mogla se čuti i pesma
O zalutalim brodovima u sirovim vodama
Gde nema kola bez zaprege
Gde su imena suvišna
Te bodljikave priče napisane na jeziku spavača
Ti tečni brijači nezaustavljivih lavina
Rečnici revolucija bez prevoda
Odjeci umirućih svetova
Duhovi idealnog
Ona plače
I svi prisutni u oblaku gledališta
Udobno zaselih u foteljama od vode
Pogledom su svlačili njenu mladost
I sladunjavim bombonama iz kesica
Maskirali zadah iz usta
Nisu dozvolili da se lešina revolucije
Mumificira za nova poklojenja
Lešinari bez perja ogoleli su stakleni kostur
Jedina krv će biti vaša
Vikali su sa svojih visokih kula
Iz pušionica opijuma
I zatvorili knjigu pre poslednjeg poglavlja
Ona se okrenula i bez poklona
Napustila semenom umazanu scenu
Sada je neki drugi vek
Civilizacija jos uvek vuče
Svoje telo unakaženo amputacijama i bolestima

Kupuje nova sedla za svoje verne sluge
Dok majke plaču pred zaključanim šumama
Pred ograđenim morima
Dajte mi san košmar bilo šta
Dajte mi smrt u kolenici moderne
Zaborav
Ne želim više da vas se sećam

